

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 7ης Ιουνίου 2006*

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-213/01 και T-214/01,

Österreichische Postsparkasse AG, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους M. Klusmann, F. Wiemer και A. Reidlinger, στη συνέχεια από τους H.-J. Niemeyer, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

Bank für Arbeit und Wirtschaft AG, με έδρα τη Βιέννη, εκπροσωπούμενη από τον H.-J. Niemeyer, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον S. Rating, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων του συμβούλου ακροάσεων της 9ης Αυγούστου 2001 και της 25ης Ιουλίου 2001, αντιστοίχως, να διαβιβάσει σε ένα αυστριακό πολιτικό κόμμα (το Freiheitliche Partei Österreichs) τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ όσον αφορά τον προσδιορισμό των παρακρατουμένων από τις τράπεζες προμηθειών (COMP/36.571 — Αυστριακές τράπεζες),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Lindh, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές,
γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Οκτωβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός 17

- ¹ Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), ορίζει ότι:

«1. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, κατόπιν αιτήσεως ή αυτεπαγγέλτως, παράβαση των διατάξεων του άρθρου [81] ή του άρθρου [82] της Συνθήκης, δύναται να υποχρεώσει με απόφαση τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να παύσουν την διαπιστωθείσα παράβαση.

2. Προς τον σκοπό αυτόν νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση:

[...]

β) πρόσωπα και ενώσεις προσώπων που επικαλούνται έννομο συμφέρον.»

- 2 Το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 προβλέπει ότι, «αν πρόσωπα ή ενώσεις προσώπων υποβάλουν αίτηση ακροάσεως, η αίτηση γίνεται δεκτή, εφόσον πιθανολογείται [δικαιολογείται] εύλογο συμφέρον».
- 3 Το άρθρο 20 του κανονισμού 17, σχετικά με το επαγγελματικό απόρρητο, ορίζει στην παράγραφο 1 ότι οι πληροφορίες οι οποίες συνελέγησαν κατ' εφαρμογή των διαφόρων διατάξεων του κανονισμού αυτού «δύνανται να χρησιμοποιηθούν μόνον για τον σκοπό για τον οποίο εξητήθησαν» και, στην παράγραφο 2, ότι, «υπό την επιφύλαξη των άρθρων 19 και 21, η Επιτροπή και οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, καθώς και οι υπάλληλοί τους και τα άλλα όργανα, υποχρεούνται να μην κάνουν χρήση των πληροφοριών τις οποίες συνέλεξαν κατ' εφαρμογήν του παρόντος κανονισμού και οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο».

Ο κανονισμός 2842/98

- 4 Στις 22 Δεκεμβρίου 1998 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2842/98, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογήν των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 354, σ. 18), που αντικατέστησε τον κανονισμό 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37). Ο κανονισμός 2842/98 διακρίνει, όσον αφορά τα αποτελέσματα της συμμετοχής σε διαδικασία παραβάσεως μερών άλλων εκτός από εκείνα σε βάρος των οποίων η Επιτροπή απηύθυνε αιτιάσεις, μεταξύ, πρώτον, των «αιτούντων ή καταγγελλόντων», δεύτερον, των «τρίτων που εξαρτούν αξιολογα συμφέροντα» και, τρίτον, των «λοιπών τρίτων».
- 5 Όσον αφορά τους αιτούντες ή καταγγέλλοντες, τα άρθρα 6, 7 και 8 του κανονισμού 2842/98 προβλέπουν:

«Άρθρο 6

Σε περίπτωση που έχει υποβληθεί αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 [...] η Επιτροπή, εάν φρονεί ότι με βάση τα πληροφοριακά στοιχεία που διαθέτει δεν δικαιολογείται η ικανοποίηση της αίτησης ή η κίνηση διαδικασίας για την υπόθεση την οποία αφορά η καταγγελία, εξηγεί το σκεπτικό της στον αιτούντα ή στον καταγγέλλοντα και τάσσει προθεσμία εντός της οποίας ο αιτών ή ο καταγγέλλων δύναται να γνωστοποιήσει γραπτώς τις απόψεις του.

Άρθρο 7

Οσάκις η Επιτροπή διατυπώνει αιτιάσεις σχετικές με κάποιο ζήτημα σε σχέση με το οποίο της έχει υποβληθεί αίτηση ή καταγγελία που αναφέρεται στο άρθρο 6, παρέχει στον αιτούντα ή στον καταγγέλλοντα αντίγραφο μη εμπιστευτικής ανάπτυξης των αιτιάσεων και τάσσει προθεσμία εντός της οποίας ο αιτών ή ο καταγγέλλων δύναται να γνωστοποιήσει γραπτώς τις απόψεις του.

Άρθρο 8

Η Επιτροπή δύναται κατά περίπτωση να δώσει στους αιτούντες και στους καταγγέλλοντες την δυνατότητα να αναπτύξουν προφορικώς την επιχειρηματολογία τους, υπό την προϋπόθεση ότι έχουν διατυπώσει σχετικό αίτημα στις γραπτές τους παρατηρήσεις.»

- 6 Το άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2842/98 διευκρινίζει:

«1. Σε περίπτωση που άλλα ενδιαφερόμενα μέρη, πλην εκείνων για τα οποία γίνεται λόγος στα κεφάλαια II [μέρη προς τα οποία η Επιτροπή έχει απευθύνει αιτιάσεις] και III [αιτούντες και καταγγέλλοντες], ζητήσουν να διατυπώσουν τις απόψεις τους και αποδεικνύουν ότι έχουν εύλογο συμφέρον, η Επιτροπή τα ενημερώνει γραπτώς περί του χαρακτήρα και του αντικειμένου της διαδικασίας και τάσσει προθεσμία εντός της οποίας δύνανται να γνωστοποιήσουν γραπτώς τις απόψεις τους.

2. Η Επιτροπή δύναται κατά περίπτωση να καλέσει τα μέρη για τα οποία γίνεται λόγος στην παράγραφο 1 να αναπτύξουν την επιχειρηματολογία τους και προφορικώς στην ακρόαση των μερών κατά των οποίων έχουν διατυπωθεί αιτιάσεις, υπό την προϋπόθεση ότι έχουν διατυπώσει σχετικό αίτημα στις γραπτές τους παρατηρήσεις.»

- 7 Τέλος, το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 2842/98 ορίζει ότι η Επιτροπή μπορεί να παρέχει «σε οποιοδήποτε άλλο τρίτο μέρος» την ευκαιρία να εκφράσει προφορικά τις απόψεις του.
- 8 Όσον αφορά το απόρρητο των πληροφοριών που συλλέγονται στο πλαίσιο της διαδικασίας παραβάσεως, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι οι συλλεγόμενες πληροφορίες δεν μπορούν να ανακοινώνονται όταν περιλαμβάνουν απόρρητα επιχειρηματικά ή άλλα εμπιστευτικά στοιχεία, ενώ η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει όλα τα κατάλληλα μέτρα σχετικά με την πρόσβαση στον οικείο φάκελο, φροντίζοντας για τη μη δημοσιοποίησή τους.

Η απόφαση 2001/462

- 9 Στις 23 Μαΐου 2001 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2001/462/ΕΚ, ΕΚΑΧ, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 162, σ. 21), που κατέργησε την απόφαση 94/810/ΕΚΑΧ, ΕΚ της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1994, περί των καθηκόντων που ανατίθενται στους συμβούλους ακροάσεων στο πλαίσιο των ενώπιον της Επιτροπής διαδικασιών για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού (ΕΕ L 330, σ. 67, στο εξής: απόφαση 94/810).
- 10 Το άρθρο 1 της αποφάσεως 2001/462 ορίζει ότι ο σύμβουλος ακροάσεων «μεριμν[ά] ώστε να γίνεται σεβαστή η ουσιαστική άσκηση του δικαιώματος της ακρόασης κατά τις διαδικασίες ανταγωνισμού ενώπιον της Επιτροπής δυνάμει των άρθρων 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ]».
- 11 Επιπλέον, το άρθρο 9, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, που αντικατέστησε το άρθρο 5, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 94/810 το οποίο είχε ουσιαστικά πανομοιότυπη διατύπωση, ορίζει ότι:

«Όταν υπάρχει η πρόθεση να αποκαλυφθούν πληροφορίες που είναι δυνατόν να αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση ενημερώνεται γραπτώς για την πρόθεση αυτή καθώς και για τους σχετικούς λόγους. Τάσσεται προθεσμία εντός της οποίας η επιχείρηση μπορεί να υποβάλει γραπτώς τυχόν παρατηρήσεις.

Όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αντιτίθεται στην αποκάλυψη των πληροφοριών αλλά διαπιστώνεται ότι οι πληροφορίες αυτές δεν τυχάνουν προστασίας και μπορούν συνεπώς να αποκαλυφθούν, εκδίδεται σχετική αιτιολογημένη απόφαση, η οποία κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Στην απόφαση αυτή προσδιορίζεται η ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να αποκαλυφθούν οι πληροφορίες. Η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να τοποθετείται σε απόσταση μικρότερη της μιας εβδομάδας από την ημερομηνία της κοινοποίησης.»

Πραγματικά περιστατικά των προσφυγών

Ιστορικό της διαφοράς

- 12 Οι προσφεύγουσες, η Österreichische Postsparkasse AG (υπόθεση T-213/01) και η Bank für Arbeit und Wirtschaft AG (στο εξής: BAWAG, υπόθεση T-214/01) είναι αυστριακά πιστωτικά ιδρύματα.
- 13 Στις 6 Μαΐου 1997 η Επιτροπή έλαβε γνώση εγγράφου με τον τίτλο «Lombard 8.5» και, με βάση το έγγραφο αυτό, κίνησε αυτεπαγγέλτως διαδικασία λόγω παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ κατά των προσφευγουσών και έξι άλλων αυστριακών τραπεζών, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17.
- 14 Με έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1997 ένα αυστριακό πολιτικό κόμμα, το Freiheitliche Partei Österreichs (στο εξής: FPÖ), διαβίβασε στην Επιτροπή το έγγραφο «Lombard 8.5» και ζήτησε την κίνηση διαδικασίας έρευνας κατά οκτώ αυστριακών τραπεζών —μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-214/01, όχι όμως η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01— προκειμένου να διαπιστωθεί παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Στήριξε την αίτησή του στο γεγονός ότι, ως πολιτικό κόμμα, είχε ως αποστολή την επίβλεψη της ελεύθερης προσβάσεως στην κοινή αγορά και την ανεμπόδιστη λειτουργία του ανταγωνισμού.
- 15 Με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 1998 η Επιτροπή πληροφόρησε το FPÖ, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 (που κατέστη το άρθρο 6 του κανονισμού 2842/98), σχετικά με την πρόθεσή της να απορρίψει την αίτησή του. Η Επιτροπή εξέθεσε ότι μόνο πρόσωπα και ενώσεις προσώπων που επικαλούνται έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, νομιμοποιούνται να υποβάλουν μια τέτοια αίτηση και ότι, προς τούτο, «ο περιορισμός του ανταγωνισμού [όφειλε] να [επηρεάζει] ή να μπορεί να επηρεάσει τον αιτούντα ως οικονομικό παράγοντα». Απλώς ένα γενικό συμφέρον σχετικά με την προστασία της εννόμου τάξεως δεν αρκεί για να δικαιολογήσει συναφώς έννομο συμφέρον.

- 16 Το FPÖ απάντησε, με έγγραφο της 2ας Ιουνίου 1998 ότι, ως πολιτικό κόμμα και μέσω των πολυαριθμών μελών του, μετείχε στον οικονομικό βίο, ότι πραγματοποιούσε καθημερινά αναρίθμητες τραπεζικές εργασίες και ότι, επομένως, είχε υποστεί οικονομική ζημία εξαιτίας των καταγγελλομένων πρακτικών. Κατά συνέπεια, δικαιολογεί έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Για τους λόγους αυτούς, ζήτησε εκ νέου να μετάσχει στη διαδικασία παραβάσεως και, με τον τρόπο αυτό, να λάβει γνώση των αιτιάσεων.
- 17 Τον Ιούνιο 1998 η Επιτροπή διενήργησε ελέγχους σε πολλά αυστριακά πιστωτικά ιδρύματα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι προσφεύγουσες.
- 18 Στις 16 Δεκεμβρίου 1998 οι εμπλεκόμενες στη διαδικασία COMP/36.571 τράπεζες διαβίβασαν στην Επιτροπή ένα κοινό έγγραφο με το οποίο εξέθεταν τα πραγματικά περιστατικά, συνοδευόμενο από δικαιολογητικά έγγραφα 40 000 σελίδων. Με ένα εισαγωγικό σημείωμα ζήτησαν από την Επιτροπή να θεωρήσει εμπιστευτικό το έγγραφο αυτό, αναφέροντας ότι «η Επιτροπή παρακαλείται, δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού 17/62, να μην το γνωστοποιήσει σε τρίτους».
- 19 Με έγγραφα της 13ης Σεπτεμβρίου 1999 η Επιτροπή κοινοποίησε στις προσφεύγουσες μια πρώτη ανακοίνωση αιτιάσεων, με ημερομηνία 10 Σεπτεμβρίου 1999, με την οποία τους προσήψε ότι είχαν συνάψει με άλλες αυστριακές τράπεζες συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, αφορώσες τις προμήθειες και τους λοιπούς όρους που ισχύουν για τους πελάτες τους —ιδιώτες και επιχειρήσεις— και ότι, με τον τρόπο αυτό, παρέβησαν το άρθρο 81 ΕΚ.
- 20 Στις αρχές Οκτωβρίου του 1999 η Επιτροπή πληροφόρησε προφορικώς τις προσφεύγουσες για την πρόθεσή της να διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 στο FPÖ, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98.

- 21 Με έγγραφα της 6ης και της 12ης Οκτωβρίου 1999 οι προσφεύγουσες απευθύνθηκαν στην Επιτροπή, εκφράζοντας την εναντίωσή τους στη διαβίβαση αυτή. Υποστήριξαν ότι το FPO δεν είχε έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και, επομένως, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως αιτών υπό την έννοια της διατάξεως αυτής. Επιπλέον, εξέφρασαν φόβους ότι το FPO θα χρησιμοποιούσε καταχρηστικά τις αιτιάσεις για πολιτικούς σκοπούς.
- 22 Με έγγραφα της 5ης Νοεμβρίου 1999 οι υπηρεσίες της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) Ανταγωνισμού απάντησαν στις προσφεύγουσες, αναφέροντας ότι το FPO ήταν πελάτης τραπεζικών υπηρεσιών και ότι, επομένως, από το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98 απέρρευε η υποχρέωσή τους να του διαβιβάσουν ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των αιτιάσεων. Με τα έγγραφα αυτά απεστάλη στις προσφεύγουσες ένας κατάλογος των χωριών της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 τα οποία δεν έπρεπε να δημοσιοποιηθούν, όπου προβλεπόταν η απάλειψη ορισμένων ονομάτων και θέσεων φυσικών προσώπων και η αντικατάστασή τους από μια γενική περιγραφή των αρμοδιοτήτων τους (στο εξής: κατάλογος 1). Επιπλέον, με τα έγγραφα αυτά αναφερόταν ότι το παράρτημα Α της ανακοινώσεως αιτιάσεων, που περιελάμβανε τον πίνακα των αναφορών στα συναπτόμενα σ' αυτήν έγγραφα, και όχι τα κατά κύριο λόγο έγγραφα, έπρεπε να διαβιβαστεί. Κατά τα έγγραφα αυτά, σε περίπτωση διαφωνίας οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να απευθυνθούν στον σύμβουλο ακροάσεων.
- 23 Με έγγραφα της 17ης Νοεμβρίου 1999 και της 18ης Νοεμβρίου 1999 οι προσφεύγουσες απευθύνθηκαν στον σύμβουλο ακροάσεων προκειμένου να διαμαρτυρηθούν εκ νέου κατά της αναγγελθείσας διαβίβασης της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 στο FPO. Επικουρικώς, οι προσφεύγουσες ανέφεραν ότι έπρεπε να απαλειφθούν από το προς διαβίβαση κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων όλες οι ενδείξεις σχετικά με τα ονόματα των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01 ζήτησε επίσης την απάλειψη όλων των πληροφοριών σχετικά με τους τόκους, τις προμήθειες και τους εμπορικούς όρους που εφάρμοζαν οι τράπεζες.
- 24 Στις 18 και στις 19 Ιανουαρίου 2000 οργανώθηκε ακρόαση αφορώσα την προσαπτόμενη με την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 συμπεριφορά. Το FPO δεν μετέσχε στην ακρόαση αυτή.

- 25 Με έγγραφο της 21ης Νοεμβρίου 2000 η Επιτροπή κοινοποίησε συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων στις προσφεύγουσες, με την οποία τους προσήψε ότι είχαν συνάψει συμφωνίες με άλλες αυστριακές τράπεζες θίγουσες τον ανταγωνισμό, αφορώσες τις τραπεζικές προμήθειες που ισχύουν για τη μετατροπή μεταξύ ξένων νομισμάτων και ευρώ.
- 26 Μια δεύτερη ακρόαση πραγματοποιήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001, στην οποία επίσης δεν παρέστη το FRÖ.
- 27 Με έγγραφο της 13ης Μαρτίου 2001 το FRÖ επανέλαβε το αίτημά του εκθέτοντας ότι η Επιτροπή του είχε ανακοινώσει, με έγγραφο της 5ης Οκτωβρίου 1999 και της 16ης Μαρτίου 2000, ότι θα διαβίβαζε μη εμπιστευτικά κείμενα των αιτιάσεων, η διαβίβαση όμως αυτή ουδέποτε πραγματοποιήθηκε. Το FRÖ εξέθεσε επίσης ότι δεν είχε ενημερωθεί για τις ακροάσεις και, επομένως, είχε αποκλειστεί από ουσιώδη στάδια της διαδικασίας, πράγμα το οποίο προσέβαλε το δικαίωμά του να εκφράζει την άποψή του και να μετέχει στη διαδικασία. Έτσι, το FRÖ επανέλαβε το αίτημά του περί διαβίβασης των ανακοινώσεων αιτιάσεων καθώς και των παρατηρήσεων των ενδιαφερομένων τραπεζών επί των ανακοινώσεων αυτών και, επιπλέον, ζήτησε να του δοθεί η δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του και να μετάσχει σε μια συμπληρωματική ακρόαση.
- 28 Με έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2001 ο σύμβουλος ακροάσεων γνωστοποίησε στις προσφεύγουσες ότι το FRÖ επανέλαβε το αίτημά του να πληροφορηθεί τις ανακοινώσεις αιτιάσεων και ότι είχε την πρόθεση να δώσει θετική απάντηση στο αίτημα αυτό. Όσον αφορά τις εμπιστευτικές πληροφορίες που έπρεπε να απαλειφθούν από την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, ο σύμβουλος ακροάσεων επισύναψε τον κατάλογο 1 και, επιπλέον, απέρριψε τα αιτήματα των προσφευγουσών, που διατυπώνονταν με τα έγγρατά τους της 17ης και της 18ης Νοεμβρίου 1999, σχετικά με την απόσυρση των ονομάτων των τραπεζών. Ο σύμβουλος ακροάσεων απέρριψε επίσης το αίτημα της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-213/01 όσον αφορά την απόσυρση ορισμένων άλλων στοιχείων. Όσον αφορά τη συμπληρωματική ανακοίνωση της 21ης Νοεμβρίου 2000, σχετικά με την οποία οι προσφεύγουσες δεν είχαν ακόμη εκφραστεί, ο σύμβουλος ακροάσεων διαβίβασε έναν κατάλογο χωρίων (στο εξής: κατάλογος 2) που προέβλεπε την απόσυρση ορισμένων ονομάτων και θέσεων φυσικών προσώπων και την αντικατάστασή τους με μια περιγραφή των αρμοδιοτήτων τους. Πληροφόρησε τις προσφεύγουσες σχετικά με τη δυνατότητα να υποβάλουν παρατηρήσεις επ' αυτού.

- 29 Με έγγραφο της 18ης Απριλίου 2001 η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-214/01 αντιτάχθηκε εκ νέου στη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ και κάλεσε την Επιτροπή να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ξαφνικά ότι ήταν υποχρεωμένη να αποδεχθεί το αίτημά του. Ομοίως, με έγγραφο της 24ης Απριλίου 2001 η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01 επανέλαβε την αντίθεσή της στη διαβίβαση αυτή και, επικουρικώς, εξέθεσε ότι, σε περίπτωση που υφίστατο κάποια υποχρέωση να διαβιβαστούν οι αιτιάσεις, η ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 έπρεπε να είναι απολύτως ανώνυμη. Αντιθέτως, ανέφερε ότι η ανακοίνωση αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000 δεν περιείχε απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία και άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες, εκτός από εκείνες τις οποίες ο σύμβουλος ακροάσεων επρότεινε να απαλειφθούν στον κατάλογο 2.
- 30 Με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 2001 ο σύμβουλος ακροάσεων επιβεβαίωσε την υποχρέωση που είχε να διαβιβάσει τις αιτιάσεις στο FPÖ. Όσον αφορά τις εμπιστευτικές πληροφορίες που έπρεπε να τύχουν προστασίας, ο σύμβουλος ακροάσεων επέστησε την προσοχή της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-214/01 επί του γεγονότος ότι, με το προηγούμενο έγγραφό της, δεν είχε διατυπώσει καμία παρατήρηση όσον αφορά τις πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στους καταλόγους 1 και 2 και ότι, κατά συνέπεια, εξ αυτού συνήγαγε ότι η τράπεζα αυτή δεν προέβαλε καμία αποφασιστικής φύσεως νομική αντίρρηση κατά της διαβίβασης των εμπιστευτικών κειμένων των αιτιάσεων στο FPÖ. Όσον αφορά την προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01, της ανέφερε ότι συνήγαγε από το τελευταίο έγγραφό της ότι συμφωνούσε με το περιεχόμενο των καταλόγων 1 και 2, εκτός από το ζήτημα της ανωνυμίας της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999. Ο σύμβουλος ακροάσεων της ζήτησε εξάλλου να υποβάλει παρατηρήσεις και την πληροφόρησε ότι, σε περίπτωση αρνήσεως, θα εκδιδόταν απόφαση δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, της αποφάσεως 94/810 (που κατέστη το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462).
- 31 Με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 2001 η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-214/01 ζήτησε εκ νέου από τον σύμβουλο ακροάσεων να μην προβεί στην ως άνω διαβίβαση και τον παρακάλεσε να την ενημερώσει για τη συνέχεια που θα είχε η διαδικασία.
- 32 Με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 2001 η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01 ζήτησε από την Επιτροπή να διευκρινίσει την κατάσταση της υποθέσεως, καλώντας την ιδίως να λάβει απόφαση δεκτική προσφυγής.

Η επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-214/01

33 Με έγγραφο της 25ης Ιουλίου 2001 ο σύμβουλος ακροάσεων έλαβε την απόφαση με την οποία περατωνόταν, έναντι της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-214/01, η διαδικασία σχετικά με τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της 21ης Νοεμβρίου 2000 στο FPÖ (στο εξής: επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-214/01). Το εν λόγω έγγραφο έχει ως εξής:

«Κατόπιν του εγγράφου σας [της 25ης Ιουνίου 2001], εξέτασα εκ νέου την υπόθεση και τις ενδεχόμενες έννομες συνέπειές της. Συνοψίζω τα αποτελέσματα της εξετάσεως αυτής ως ακολούθως:

1. Εμμένω στην προηγούμενη θέση μου όσον αφορά το δικαίωμα του FPÖ να υποβάλει αίτηση. Επ' αυτού έχει ήδη ληφθεί απόφαση από τους K. Van Miert και M. Monti το 1999. Η απόφασή τους —η οποία είναι ένα μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας— πιστεύω ότι δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο χωριστής προσφυγής και ότι, το πολύ, μπορεί να προσβληθεί μόνο στο πλαίσιο προσφυγής κατά της αποφάσεως της Επιτροπής που θα περατώσει την κύρια διαδικασία.

2. Η απόφαση 2001/462 [...] δεν μπορεί να στηρίξει μian αντίθετη λύση. Το άρθρο 9 της αποφάσεως αυτής παρέχει την εξουσία στον σύμβουλο ακροάσεων να αποφασίζει, στο όνομα της Επιτροπής, αν ορισμένες πληροφορίες που περιλαμβάνονται στα έγγραφα του φακέλου αποτελούν απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία και, επομένως, τυγχάνουν προστασίας ώστε να μην δημοσιοποιηθούν. Αντιθέτως, ο σύμβουλος ακροάσεων δεν είναι αρμόδιος να αποφασίζει αν ένα πρόσωπο ή μια ένωση προσώπων υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δικαιούται να υποβάλει αίτηση με σκοπό την παύση παραβάσεων. Ακόμη, μια τέτοια αρμοδιότητα δεν μπορεί να στηρίζεται σε ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462 [...]

Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω παρατηρήσεων, μετά λύπης μου πρέπει να απορρίψω ως απαράδεκτο το αίτημα που υποβάλατε στο όνομα της BAWAG, ζητώντας να μη διαβιβαστούν στο FPÖ οι αιτιάσεις, καθώς και οι συμπληρωματικές αιτιάσεις.

Σας παρακαλώ να μου γνωστοποιήσετε εντός εβδομάδος από της παραλαβής του παρόντος εγγράφου αν προτίθεστε να ασκήσετε προσφυγή στην εν λόγω υπόθεση και να υποβάλετε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Τα σχετικά έγγραφα δεν θα διαβιβαστούν σε καμία περίπτωση στο FPÖ πριν από τη λήξη της επτάημερης αυτής προθεσμίας.

[...]»

Η επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-213/01

- 34 Με έγγραφο της 9ης Αυγούστου 2001 ο σύμβουλος ακροάσεων έλαβε την απόφαση με την οποία περατωνόταν, έναντι της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-213/01, η διαδικασία σχετικά με τη διαβίβαση στο FPÖ των ανακοινώσεων αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της 21ης Νοεμβρίου 2000 (στο εξής: επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-213/01). Η απόφαση αυτή αναφέρει τα εξής: «Μετά από νέα εξέταση των πραγματικών περιστατικών και των νομικών ζητημάτων, καταλήγω στην ίδια απόφαση επί των επίμαχων θεμάτων, σχετικά με τα οποία ερίζουν η πελάτισσά σας και η Επιτροπή, σε σχέση με αυτή η οποία περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 5ης [Ιουνίου] 2001.»
- 35 Πρώτον, ο σύμβουλος ακροάσεων εκθέτει ότι την απόφαση σχετικά με την ιδιότητα ενός τρίτου ως αιτούντος υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 λαμβάνει το αρμόδιο για τον ανταγωνισμό μέλος της Επιτροπής. Η απόφαση υπέρ του FPÖ είχε ήδη ληφθεί το 1999 από τον K. Van Miert και είχε επιβεβαιωθεί στη συνέχεια από τον M. Monti, λόγος για τον οποίο παρείλκε να εξεταστεί εκ νέου το ζήτημα, ελλείψει νέων πραγματικών στοιχείων (σημείο 1 της επίδικης αποφάσεως). Επιπλέον, η υπέρ του FPÖ αναγνώριση της ιδιότητας του

αιτούντος αποτελεί πράξη της διαδικασίας που δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο χωριστής προσφυγής, καθόσον οι αντιρρήσεις κατά της πράξεως αυτής μπορούν να διατυπώνονται μόνο στο πλαίσιο προσφυγής κατά της αποφάσεως της Επιτροπής που περατώνει τη διαδικασία (σημείο 2 της αποφάσεως).

- 36 Δεύτερον, ο σύμβουλος ακροάσεων παρατηρεί ότι η αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 περιλαμβάνει την υποχρέωσή του να διαβιβάσει σ' αυτόν ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των αιτιάσεων, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Το γεγονός ότι η διαδικασία κινήθηκε αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως υποβληθείσας δυνάμει του εν λόγω άρθρου 3 δεν έχει καμία σημασία επ' αυτού (σημείο 2 της αποφάσεως).
- 37 Τρίτον, ο σύμβουλος ακροάσεων λαμβάνει θέση επί των πληροφοριών που πρέπει να απαλειφθούν από τις ανακοινώσεις αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της 21ης Νοεμβρίου 2000, προκειμένου να ληφθούν υπόψη απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία και άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες (σημείο 4 της αποφάσεως). Έτσι, αποφασίζει να απαλείψει όλα τα στοιχεία και όλες τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στους καταλόγους 1 και 2 σχετικά με τα οποία η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-213/01 είχε εκφράσει τη συμφωνία της με το τελευταίο της έγγραφο. Αντιθέτως, ο σύμβουλος ακροάσεων θεωρεί ότι η ταυτότητα της τελευταίας δεν αποτελεί απόρρητο επιχειρηματικό στοιχείο ούτε εμπιστευτική πληροφορία ικανή να τύχει προστασίας (σημείο 4, στοιχείο α', της αποφάσεως). Ομοίως, όσον αφορά πληροφορίες σχετικά με την εμπορική πολιτική της που περιλαμβάνονταν στην ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, ο σύμβουλος ακροάσεων εκθέτει ότι δεν είναι αναγκαίο να απαλειφθούν οι εν λόγω πληροφορίες, διότι πρόκειται για αριθμητικά στοιχεία που αφορούν παρελθόν χρονικό διάστημα προ πολλών ετών (σημείο 4, στοιχείο β', της αποφάσεως).
- 38 Ο σύμβουλος ακροάσεων καταλήγει ότι «πρέπει να διαβιβάσει στο FPÖ, προκειμένου αυτό να λάβει θέση στην εκκρεμή υπόθεση COMP/36.571 — Αυστριακές τράπεζες, το τρέχον προσαρμοσμένο κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, καθώς και της συμπληρωματικής ανακοινώσεως των αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000» και ότι η εν λόγω απόφαση «λαμβάνεται δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2001/462». Ο σύμβουλος ακροάσεων ζητεί, τέλος, από την προσφεύγουσα να του

γνωστοποιήσει, εντός προθεσμίας μιας εβδομάδος από της κοινοποίησης της αποφάσεώς του, αν προτίθεται να ασκήσει προσφυγή κατ' αυτής, καθώς και να ζητήσει τη λήψη προσωρινού μέτρου κατά της εκτελέσεώς της, διευκρινίζοντας παράλληλα ότι η Επιτροπή δεν θα διαβίβαζε στο FPÖ τις προαναφερθείσες ανακοινώσεις αιτιάσεων πριν από τη λήξη της ως άνω προθεσμίας.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 39 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Σεπτεμβρίου 2001 οι προσφεύγουσες άσκησαν τις παρούσες προσφυγές ακυρώσεως κατά των επίμαχων αποφάσεων.
- 40 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα οι προσφεύγουσες υπέβαλαν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας, κυρίως, να διαταχθεί αναστολή εκτελέσεως των επίμαχων αποφάσεων και, επικουρικώς, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη διαβιβάσει στο FPÖ τις ανακοινώσεις αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της 21ης Νοεμβρίου 2000 στην υπόθεση COMP/36.571.
- 41 Με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2001, αφού άκουσε τους διαδίκους, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος διέταξε την ένωση και συνεκδίκαση των υποθέσεων T-213/01 και T-214/01.
- 42 Με διατάξεις της 20ής Δεκεμβρίου 2001, T-213/01 R, Österreichische Postsparkasse κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-3967), και T-214/01 R, Bank für Arbeit und Wirtschaft κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-3993), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε τις αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων των προσφευγουσών, εκτιμώντας ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις σχετικά με το επείγον και ότι η στάθμιση των συμφερόντων δεν δικαιολογούσε την αναστολή εκτελέσεως των επίμαχων αποφάσεων, επιφυλάχθηκε δε επί των δικαστικών εξόδων.

- 43 Τον Ιανουάριο του 2002 η Επιτροπή διαβίβασε στο FPÖ τα θεωρούμενα ως μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων.
- 44 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Φεβρουαρίου 2002, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-214/01 υπέβαλε υπόμνημα παρατηρήσεων στη διαδικασία της κύριας δίκης περιλαμβάνον νέα πραγματικά περιστατικά, των οποίων έλαβε γνώση μετά την κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεώς της. Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Φεβρουαρίου 2002, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-213/01 συμφώνησε πλήρως με το εν λόγω υπόμνημα παρατηρήσεων. Στις 15 Μαρτίου 2002, η Επιτροπή υπέβαλε παρατηρήσεις επί των εγγράφων αυτών.
- 45 Στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, με έγγραφα της 30ής Μαρτίου 2004 και της 16ης Ιουλίου 2004 κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα και να απαντήσει σε έγγραφες ερωτήσεις. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε στα αιτήματα αυτά εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 46 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 47 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 21ης Οκτωβρίου 2004.
- 48 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-213/01 ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του συμβούλου ακροάσεων της 9ης Αυγούστου 2001·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

49 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-214/01 ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του συμβούλου ακροάσεων της 25ης Ιουλίου 2001·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

50 Στις δύο υποθέσεις, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

51 Η Επιτροπή επικαλείται τρεις λόγους απαραδέκτου, στηριζόμενους, πρώτον, σε έλλειψη αντικειμένου της διαφοράς λόγω της διαβίβασεως τελικά των αιτιάσεων στο FPO, δεύτερον, σε έλλειψη εννόμων συνεπειών της προσβαλλομένης πράξεως επί των συμφερόντων των προσφευγουσών και, τρίτον, στο εκπρόθεσμο των προσφυγών.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε έλλειψη αντικειμένου της διαφοράς κατόπιν της διαβίβασης τελικά των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPO

- 52 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφυγές έχουν ως μόνο σκοπό να εμποδιστεί η διαβίβαση στο FPO ενός οιασδήποτε φύσεως κειμένου των ανακοινώσεων αιτιάσεων και, επικουρικώς, των μη εμπιστευτικών κειμένων που συνέταξε ο σύμβουλος ακροάσεων. Όμως, οι ανακοινώσεις αιτιάσεων διαβιβάστηκαν στο FPO τον Ιανουάριο 2002. Επομένως, οι προσφυγές κατέστησαν άνευ αντικειμένου λόγω της διαβίβασης αυτής, δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 53 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι μια προσφυγή ακυρώσεως την οποία ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει συμφέρον να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1994, T-46/92, Scottish Football κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1039, σκέψη 14). Ένα τέτοιο συμφέρον δεν υπάρχει παρά μόνον αν η ακύρωση της πράξεως μπορεί να έχει, αυτή καθαυτή, έννομες συνέπειες (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, Akzo Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, στο εξής: απόφαση Akzo, σκέψη 21).
- 54 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά το άρθρο 233 ΕΚ, το όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη οφείλει να λάβει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής απόφασεως. Τα μέτρα αυτά δεν αφορούν την εξαφάνιση της πράξεως από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι αυτή επήλθε με την ακύρωσή της από τον δικαστή. Αφορούν ιδίως την εξαφάνιση των αποτελεσμάτων που παρήγαγε η εν λόγω πράξη και τα οποία επηρεάζονται από τη διαπιστωθείσα έλλειψη νομιμότητας. Η ακύρωση μιας πράξεως που έχει ήδη εκτελεστεί είναι πάντα ικανή να έχει έννομες συνέπειες. Πράγματι, η πράξη παρήγαγε ενδεχομένως έννομα αποτελέσματα την περίοδο κατά την οποία ίσχυσε και τα αποτελέσματα αυτά δεν εξαφανίστηκαν οπωσδήποτε με την ακύρωσή της. Ομοίως, η ακύρωση μιας πράξεως μπορεί να καταστήσει δυνατή την αποφυγή του ενδεχομένου επαναλήψεως στο μέλλον του ελαττώματος ελλείψεως νομιμότητας από το οποίο αυτή πάσχει. Για τους λόγους αυτούς, μια ακυρωτική δικαστική απόφαση αποτελεί την αφετηρία με βάση την οποία το οικείο κοινοτικό όργανο μπορεί να υποχρεωθεί να τακτοποιήσει κατάλληλα την κατάσταση του προσφεύγοντος ή να αποφύγει την έκδοση παρόμοιας πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 1979, 92/78,

Simmenthal κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 405, σκέψη 32, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, T-102/96, Gencor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-753, σκέψη 41).

- 55 Εν προκειμένω, το γεγονός ότι οι ανακοινώσεις αιτιάσεων διαβιβάστηκαν στο FPÖ μετά την άσκηση των προσφυγών με αντικείμενο την αμφισβήτηση του κύρους των αποφάσεων βάσει των οποίων πραγματοποιήθηκε η διαβίβαση αυτή δεν έχει ως αποτέλεσμα να καταστήσει άνευ αντικειμένου τις εν λόγω προσφυγές. Πράγματι, η ενδεχόμενη ακύρωση των επίμαχων αποφάσεων ενδέχεται να έχει αυτή καθαυτή έννομες συνέπειες επί της καταστάσεως των προσφευγουσών, ιδίως με την αποφυγή της επαναλήψεως μιας τέτοιας πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής και καθιστώντας παράνομη τη χρησιμοποίηση των ανακοινώσεων αιτιάσεων που διαβιβάστηκαν παράνομως στο FPÖ (απόφαση Akzo, σημείο 21).
- 56 Επομένως, τα επιχειρήματα της Επιτροπής που στηρίζονται στην έλλειψη αντικειμένου της διαφοράς κατόπιν της τελικής διαβίβασης των ανακοινώσεων των αιτιάσεων στο FPÖ πρέπει να απορριφθούν.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε έλλειψη εννόμων συνεπειών των προσβαλλομένων πράξεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 57 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-213/01 περιλαμβάνει μία μόνον επέχουσα θέση αποφάσεως πράξη, ήτοι τη θέση του συμβούλου ακροάσεων επί του απορρήτου των πληροφοριών που περιείχαν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων οι οποίες επρόκειτο να διαβιβαστούν στο FPÖ. Πράγματι, το μόνο στοιχείο που θα μπορούσε να «έχει συνέπειες» για την προσφεύγουσα ήταν η διαβίβαση ορισμένων εμπιστευτικών εγγράφων σε αιτούντα ή σε τρίτο, πράγμα το οποίο καλύπτεται από την απόφαση Akzo. Στην υπόθεση T-214/01, η επίδικη απόφαση της Επιτροπής δεν ασχολείτο με το ζήτημα αυτό, το οποίο είχε ήδη

διευθετηθεί προηγουμένως. Πράγματι, η προσφεύγουσα, με το από 18 Απριλίου 2001 έγγραφό της, δέχθηκε ότι τα κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων δεν περιείχαν εμπιστευτικές πληροφορίες. Κατά την Επιτροπή, η επίδικη απόφαση στην ως άνω δεύτερη υπόθεση αφορά αποκλειστικά την εκ μέρους του συμβούλου ακροάσεων απόρριψη της αιτήσεως της προσφεύγουσας της 25ης Ιουνίου 2001 προς επανεξέταση του αναγνωρισθέντος υπέρ του FRÖ δικαιώματος να λάβει το κόμμα αυτό ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Όμως, η απόφαση αυτή στερείται κάθε δεσμευτικής νομικής συνέπειας έναντι της προσφεύγουσας.

- 58 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος υπέρ του FRÖ δεν έχει έννομες συνέπειες για τις προσφεύγουσες, διότι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι η Επιτροπή έλαβε απόφαση επί του σημείου αυτού, πρόκειται μόνο για μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας το οποίο δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο χωριστής προσφυγής κατά της τελικής αποφάσεως περί διαπιστώσεως παραβάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-10/92 έως Τ-12/92 και Τ-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. ΙΙ-2667, στο εξής: απόφαση Cimenteries, σκέψη 28).
- 59 Ομοίως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το δικαίωμα που δικαιολογεί τη διαβίβαση μη εμπιστευτικών κειμένων των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FRÖ προκύπτει αυτομάτως από το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν προσβάλλουν απόφαση που να τους αφορά άμεσα, αλλά το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού.
- 60 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι οι προσφυγές είναι παραδεκτές, διότι στρέφονται κατά αποφάσεων οι οποίες παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και οι οποίες, επομένως, είναι πράξεις δεκτικές προσφυγής.
- 61 Στην υπόθεση Τ-213/01, η διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FRÖ θίγει το δικαίωμα της προσφεύγουσας για εμπιστευτική μεταχείριση των απόρρητων επιχειρηματικών στοιχείων και των άλλων εμπιστευτικών πληροφοριών που περιλαμβάνονται σ' αυτές, πράγμα το οποίο επηρεάζει αμετάκλητα την έννομη κατάστασή της και μπορεί, επομένως, να αποτελέσει το αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής (απόφαση Akzo, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 1ης Δεκεμβρίου 1994, Τ-353/94 R, Postbank κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. ΙΙ-1141, σκέψη 25).

- 62 Στην υπόθεση T-214/01, η επίδικη απόφαση προσδιόριζε την άποψη του συμβούλου ακροάσεων επί της διαβίβασης των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FRÖ. Η απόφαση αυτή ελήφθη βάσει της αποφάσεως 2001/462, που προβλέπει ότι οι αποφάσεις του συμβούλου ακροάσεων να γνωστοποιήσει αιτιάσεις σε τρίτο μπορούν να προσβάλλονται. Η ανακοίνωση έστω και ενός μη εμπιστευτικού κειμένου των αιτιάσεων αποτελεί αμετάκλητη προσβολή για την ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Επιπλέον, το κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 που επρόκειτο να διαβιβαστεί στο FRÖ περιείχε, εν πάση περιπτώσει, πολλές εμπιστευτικές πληροφορίες καλυπτόμενες από την εγγύηση τηρήσεως του απορρήτου των εμπιστευτικών πληροφοριών, όπως είναι τα ονόματα των εμπλεκόμενων στη διαδικασία προσώπων και τραπεζών. Η διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 20ής Δεκεμβρίου 2001, που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, έκρινε ότι το προσβαλλόμενο μέτρο μπορούσε να μεταβάλει την έννομη κατάσταση της προσφεύγουσας.
- 63 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος υπέρ του FRÖ, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, και το δικαίωμα του FRÖ για τη διαβίβαση των αιτιάσεων υπάγονται στον δικαιοδοτικό έλεγχο. Το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση Akzo, ότι η διαβίβαση των αιτιάσεων υπόκειται σε έναν τέτοιο έλεγχο όχι μόνον όσον αφορά την έκταση των πληροφοριών που χρήζουν προστασίας, αλλά επίσης και επί της αρχής. Επιπλέον, λόγω της σοβαρής προσβολής του τεκμηρίου αθωότητας που θα συνεπαγόταν η διαβίβαση των αιτιάσεων αλλά και της προστασίας των προσωπικών δεδομένων την οποία προβλέπουν τα άρθρα 8 και 48 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (στο εξής: Χάρτης), η αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος υπέρ ενός τρίτου δεν μπορεί να υπάγεται στην εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής, αλλά εξαρτάται από τις προϋποθέσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98, πράγμα το οποίο μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο ελέγχου ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 64 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΟΚ, τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι

δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και απόφαση Cimenteries, σκέψη 28).

65 Καταρχήν, τα ενδιάμεσα μέτρα, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως, δεν αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής. Εντούτοις, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι πράξεις ή οι αποφάσεις που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής διαδικασίας, που συνιστούν οι ίδιες το πέρας μιας ειδικής διαδικασίας διαφορετικής από εκείνη η οποία έχει ως προορισμό να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να λάβει απόφαση επί της ουσίας της υποθέσεως και που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση, αποτελούν επίσης πράξεις δεκτικές προσφυγής (απόφαση IBM κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 10 και 11).

66 Έτσι, από τη νομολογία προκύπτει σαφώς και με τρόπο μη επιδεχόμενο αμφιβολία ότι η απόφαση της Επιτροπής που πληροφορεί μια επιχείρηση την οποία αφορά μια διαδικασία παραβάσεως ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η τελευταία δεν θα τύχουν της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που εγγυάται το κοινοτικό δίκαιο και, επομένως, μπορούν να ανακοινωθούν σε τρίτο καταγγέλλοντα παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι της εν λόγω επιχείρησης μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της θέση, καθόσον με τον τρόπο αυτό η επιχείρηση στερείται της προστασίας που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο και έχει οριστικό χαρακτήρα, όντας ανεξάρτητη από την τελική απόφαση που θα ληφθεί σχετικά με τη διάπραξη παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού. Επιπλέον, η δυνατότητα που διαθέτει η επιχείρηση να ασκήσει προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως με την οποία θα διαπιστώνεται η παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού δεν είναι ικανή να προστατεύσει προσηκόντως τα δικαιώματά της στον τομέα αυτό. Αφενός, η διοικητική διαδικασία μπορεί να μην καταλήξει σε απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως. Αφετέρου, η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, αν πράγματι ληφθεί μια τέτοια απόφαση, οπωσδήποτε δεν παρέχει στην επιχείρηση το μέσο για να προλάβει τα αμετάκλητα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η παράτυπη ανακοίνωση ορισμένων εγγράφων της (απόφαση Akzo, σκέψεις 18 έως 20). Επομένως, μια τέτοια απόφαση μπορεί να αποτελεί το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

- 67 Οι υπό κρίση προσφυγές αποσκοπούν στην ακύρωση των αποφάσεων του συμβούλου ακροάσεων της 25ης Ιουλίου 2001 και της 9ης Αυγούστου 2001 να διαβιβάσει στο FPÖ τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 όσον αφορά τον προσδιορισμό των τραπεζικών προμηθειών των τραπεζών (COMP/36.571 — Αυστριακές τράπεζες), τούτο δε σε αντίθεση με τη θέση των προσφευγουσών τις οποίες αφορούσαν οι ανακοινώσεις αυτές και οι οποίες αντιτάχθηκαν στη διαβίβασή τους στο FPÖ.
- 68 Η εφαρμοστέα ρύθμιση αναγνωρίζει στους τρίτους που επικαλούνται έννομο συμφέρον το δικαίωμα να λάβουν ένα μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων, προκειμένου να γνωρίσουν εγγράφως την άποψή τους. Έτσι, το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 ορίζει ότι πρόσωπα και ενώσεις προσώπων που επικαλούνται έννομο συμφέρον νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση προκειμένου να διαπιστώσει η Επιτροπή παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98 ορίζει επίσης ότι, όταν η Επιτροπή διατυπώνει αιτιάσεις σχετικά με κάποιο ζήτημα σε σχέση με το οποίο της έχει υποβληθεί αίτηση ή καταγγελία, αποστέλλει στον αιτούντα ή στον καταγγέλλοντα αντίγραφο μη εμπιστευτικής ανάπτυξης των αιτιάσεων ώστε αυτός να γνωστοποιήσει γραπτώς τις απόψεις του.
- 69 Πάντως, από το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462 προκύπτει ότι, όταν η επιχείρηση την οποία αφορά μια διαδικασία παραβάσεως των άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ αντιτάσσεται στην ανακοίνωση σε τρίτο πληροφορίας που μπορεί να συνιστά απόρρητο επιχειρηματικό στοιχείο και η Επιτροπή θεωρεί την πληροφορία αυτή ως μη προστατευόμενη, άρα ως ανακοινώσιμη, η διαπίστωση αυτή εκτίθεται σε αιτιολογημένη απόφαση η οποία κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση.
- 70 Εν προκειμένω, η επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-213/01 περατώνει τη διαδικασία διαβίβσεως στο FPÖ του «τρέχοντος προσαρμοσμένου κειμένου» της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, καθώς και της συμπληρωματικής ανακοινώσεως των αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000. Η εν λόγω απόφαση απορρίπτει τόσο την ένσταση της προσφεύγουσας όσον αφορά τη διαβίβαση στο FPÖ των εγγράφων αυτών όσο και το αίτημά της περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως σχετικά με ορισμένες πληροφορίες που αυτά περιείχαν. Με τη σειρά

της, η επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-214/01 απορρίπτει οριστικά την ένσταση της προσφεύγουσας όσον αφορά τη διαβίβαση των επίμαχων ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ. Οι δύο αποφάσεις ελήφθησαν βάσει του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, το οποίο προβλέπει ότι, όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αντιτίθεται στην αποκάλυψη κάποιας πληροφορίας και ο σύμβουλος ακροάσεων θεωρεί ότι η πληροφορία αυτή δεν τυγχάνει προστασίας, οπότε μπορεί να αποκαλυφθεί, η διαπίστωση αυτή εκτίθεται σε σχετική αιτιολογημένη απόφαση που κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση και πρέπει να προσδιορίζει την ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να ανακοινωθεί η σχετική πληροφορία — η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να προσδιορίζεται σε χρόνο βραχύτερο της μιας εβδομάδας από την ημερομηνία της κοινοποιήσεως. Εν προκειμένω, ο σύμβουλος ακροάσεων ζήτησε από τις προσφεύγουσες να τον πληροφορήσουν, εντός προθεσμίας μιας εβδομάδας, αν είχαν την πρόθεση να ασκήσουν προσφυγή ή να υποβάλουν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Αναφερόταν συναφώς ότι οι προαναφερόμενες ανακοινώσεις αιτιάσεων δεν θα διαβιβάζονταν στο FPÖ πριν από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας.

71 Έτσι, οι επίμαχες αποφάσεις αποτελούν το πέρας μιας ειδικής διαδικασίας διαφορετικής από τη γενική διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ, καθορίζοντας οριστικά τη θέση της Επιτροπής επί του ζητήματος της διαβίβασης των μη εμπιστευτικών κειμένων των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ. Οι ως άνω αποφάσεις συνεπάγονται οπωσδήποτε ότι έχει αναγνωριστεί προηγουμένως υπέρ του FPÖ η ιδιότητα του έχοντος έννομο συμφέρον αιτούντος υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, διότι από αυτή την ιδιότητα απορρέει το δικαίωμα του FPÖ να ζητήσει να λάβει γνώση των ανακοινώσεων αιτιάσεων, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98.

72 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες μπορούν να αμφισβητήσουν με τις προσφυγές τους τόσο την απόφαση του συμβούλου ακροάσεων να διαβιβάσει το μη εμπιστευτικό κείμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ όσο και το αναγκαίο στοιχείο που αποτελεί τη βάση της αποφάσεως αυτής, δηλαδή την εκ μέρους της Επιτροπής αναγνώριση του εννόμου συμφέροντος του FPÖ, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Σε διαφορετική περίπτωση, οι προσφεύγουσες δεν θα ήταν σε θέση να εμποδίσουν το ενδεχόμενο να γνωστοποιηθούν οι αιτιάσεις που τους προσάπτει η Επιτροπή σε τρίτο που υπέβαλε αίτηση ή καταγγελία χωρίς αυτός να έχει το έννομο συμφέρον που απαιτεί

η κοινοτική ρύθμιση, ή —σε περίπτωση που η διαβίβαση αυτή έχει ήδη πραγματοποιηθεί— να ζητήσουν να κηρυχθεί παράνομη η εκ μέρους τρίτων χρησιμοποίηση των επίμαχων πληροφοριών.

- 73 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος απαραδέκτου που στηρίζεται σε έλλειψη εννόμων συνεπειών, αντιστοίχως, της επίδικης αποφάσεως στην υπόθεση T-214/01 και των θέσεων που έλαβε ο σύμβουλος ακροάσεων οι οποίες περιλαμβάνονται στην επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-213/01 και αφορούν την υπέρ του FPÖ αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος και το δικαίωμα του FPÖ να λάβει γνώση των ανακοινώσεων αιτιάσεων πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που στηρίζεται στο εκπρόθεσμο των προσφυγών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 74 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι επίδικες αποφάσεις έχουν απλώς επιβεβαιωτικό χαρακτήρα σχετικά με την υπέρ του FPÖ αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος και με το δικαίωμα του τελευταίου να λάβει γνώση των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Επομένως, οι προσφυγές ασκήθηκαν εκπροθέσμως.
- 75 Όσον αφορά την αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος υπέρ του FPÖ υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή εκθέτει ότι έλαβε οριστική απόφαση επί του σημείου αυτού κατά τη διάρκεια του 1999, αφού ενημέρωσε τις προσφεύγουσες με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999. Με το από 27 Μαρτίου 2001 έγγραφό του ο σύμβουλος ακροάσεων περιορίστηκε να επιβεβαιώσει ότι είχε αναγνωριστεί το συμφέρον του FPÖ να υποβάλει αίτηση και επανέλαβε τις σχετικές με το ζήτημα αυτό εξηγήσεις. Εν πάση περιπτώσει, και αν ακόμα το έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2001 περιείχε απόφαση επ' αυτού, η προσφεύγουσα δεν προσέβαλε ούτε την εν λόγω απόφαση. Τέλος, οι ίδιες οι προσφεύγουσες αναγνώρισαν με τα δικόγραφα των προσφυγών τους ότι η επίδικη απόφαση απλώς «επιβεβαιώνει» τη διαδικαστική θέση που αναγνωρίστηκε υπέρ του FPÖ με προηγούμενη απόφαση.

- 76 Όσον αφορά το δικαίωμα του FPÖ να λάβει γνώση των ανακοινώσεων αιτιάσεων, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είχε ήδη προειδοποιήσει τις προσφεύγουσες, στην αρχή προφορικά στις αρχές Οκτωβρίου 1999 και, στη συνέχεια, με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999, ότι επρόκειτο να ενεργήσει σύμφωνα με το ως άνω άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Κατά συνέπεια, έστω και αν η Επιτροπή είχε λάβει «απόφαση» όσον αφορά το δικαίωμα του FPÖ να λάβει γνώση της ανακοινώσεως αιτιάσεων και η απόφαση αυτή είναι πράξη δεκτική προσφυγής, η επίδικη απόφαση απλώς την επιβεβαιώνει επί του σημείου αυτού και, επομένως, δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής.
- 77 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι προσφυγές δεν ασκήθηκαν εκπροθέσμως. Μόνον οι επίμαχες αποφάσεις καθορίζουν την τελική άποψη της Επιτροπής όσον αφορά την υπέρ του FPÖ αναγνώριση της ιδιότητας του καταγγέλλοντος και τη διαβίβαση σ' αυτό των ανακοινώσεων αιτιάσεων, ενώ όλα τα προηγούμενα έγγραφα του συμβούλου ακροάσεων και των υπηρεσιών της Επιτροπής αποτελούν απλώς προπαρασκευαστικά μέτρα. Επομένως, οι εν λόγω αποφάσεις που περατώνουν τη διαδικασία διαβίβασης των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ δεν είναι καθαρά επιβεβαιωτικές πράξεις.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 78 Το Πρωτοδικείο έκρινε ανωτέρω ότι οι προσφεύγουσες μπορούν να αμφισβητήσουν στο πλαίσιο των υπό κρίση προσφυγών κατά των τελικών αποφάσεων που περατώνουν τις ειδικές διαδικασίες διαβίβασης των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ το στοιχείο που αποτελεί τη βάση των αποφάσεων αυτών, δηλαδή την εκ μέρους της Επιτροπής αναγνώριση του εννόμου συμφέροντος και της ιδιότητας του αιτούντος του FPÖ, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, που απορρέει από το δικαίωμά του να λάβει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98.
- 79 Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες όφειλαν να ασκήσουν προσφυγή κατά των διαφόρων ενδιάμεσων μέτρων που ελήφθησαν στο πλαίσιο των εν λόγω διαδικασιών διαβίβασης των ανακοινώσεων

αιτιάσεων για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι υπό κρίση προσφυγές —που ασκήθηκαν κατά των αποφάσεων που περατώνουν τις ως άνω διαδικασίες— δεν μπορούν να αμφισβητήσουν τα ενδιάμεσα μέτρα με βάση τα οποία εκδόθηκαν οι αποφάσεις αυτές.

- 80 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος απαραδέκτου που στηρίζεται στο εκπρόθεσμο των προσφυγών πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 81 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται επτά λόγους προς στήριξη των προσφυγών τους. Ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2842/98, καθώς και σε έλλειψη αιτιολογήσεως. Ο τρίτος λόγος στηρίζεται σε παράβαση της αρχής της οικονομίας της διαδικασίας. Ο τέταρτος λόγος στηρίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας λόγω της καθυστερημένης διαβίβασης των αιτιάσεων στο FRÖ. Ο πέμπτος λόγος στηρίζεται σε παραγραφή του δικαιώματος του FRÖ να παρέμβει στη διαδικασία. Ο έκτος λόγος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 σε συνδυασμό με το άρθρο 287 ΕΚ, καθώς και σε έλλειψη αιτιολογήσεως στο FRÖ προσέβαλε το δικαίωμά τους σχετικά με τον σεβασμό του επιχειρηματικού απορρήτου. Τέλος, ο έβδομος στηρίζεται σε προσβολή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Επί του πρώτου και του δεύτερου λόγου, που στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2842/98, καθώς και σε έλλειψη αιτιολογήσεως

- 82 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η απόφαση του συμβούλου ακροάσεων να διαβιβάσει τις ανακοινώσεις αιτιάσεων στο FRÖ είναι παράνομη, διότι το τελευταίο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αιτών υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2842/98.

- 83 Προς στήριξη της απόψεώς τους οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της αιτήσεως του FPÖ και της κινήσεως της διαδικασίας, δεύτερον, ότι το FPÖ δεν δικαιολογεί έννομο συμφέρον υπό την έννοια των ως άνω διατάξεων και, τρίτον, ότι η Επιτροπή δεν εξακρίβωσε ούτε αιτιολόγησε την ύπαρξη ενός τέτοιου συμφέροντος του FPÖ.

Επί του πρώτου σκέλους, που στηρίζεται σε έλλειψη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της αιτήσεως του FPÖ και της κινήσεως της διαδικασίας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 84 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το FPÖ δεν είναι αιτών υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2842/98, με την αιτιολογία ότι το αίτημά του δεν οδήγησε στην κίνηση της διαδικασίας παραβάσεως. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 ορίζει ότι οι σχετικές διαδικασίες κινούνται «κατόπιν αιτήσεως ή αυτεπαγγέλτως». Σε περίπτωση που μια διαδικασία κινήθηκε αυτεπαγγέλτως, η απόφαση της Επιτροπής δεν λαμβάνεται πλέον «κατόπιν αιτήσεως». Εν προκειμένω, το FPÖ υπέβαλε την αίτησή του μόνο δύο μήνες μετά την αυτεπάγγελτη κίνηση διαδικασίας εκ μέρους της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, το FPÖ δεν μπορούσε να αποκτήσει την ιδιότητα του αιτούντος υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, ενώ το εν λόγω πολιτικό κόμμα μπορούσε το πολύ να θεωρηθεί ως τρίτος έχων εύλογο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2842/98.
- 85 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν εξάλλου ότι η Επιτροπή παραβλέπει τη διαφορά μεταξύ επίσημης καταγγελίας και ανεπίσημης διαβίβασεως στοιχείων μιας παραβάσεως. Όμως, μόνο μια επίσημη καταγγελία γεννά διαδικαστικά δικαιώματα.

86 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα των προσφευγουσών, τα οποία χαρακτηρίζει ως εσφαλμένα και στερούμενα ερείσματος. Έτσι, είναι άνευ σημασίας το αν η διαδικασία κινήθηκε αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν καταγγελίας υποβληθείσας δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Η επίσημη διαδικασία παραβάσεως κινείται μόνο με την ανακοίνωση αιτιάσεων και διεξάγεται πολύ πιο μετά από την αναγνώριση δικαιώματος υποβολής αιτήσεως. Εν προκειμένω, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία παραβάσεως στις 10 Σεπτεμβρίου 1999, όταν εξέδωσε την πρώτη ανακοίνωση αιτιάσεων, ήτοι δύο έτη μετά την αίτηση του FPO. Εν πάση περιπτώσει, όταν το FPO υπέβαλε την αίτησή του, το κόμμα αυτό αγνοούσε την ύπαρξη κάποιας διαδικασίας, διότι η Επιτροπή είχε τηρήσει μυστικότητα όσον αφορά τις προπαρασκευαστικές εργασίες, ώστε να εξασφαλίσει την αποτελεσματικότητα των ερευνών που διενήργησε τον Ιούνιο του 1998.

87 Τέλος, η διάκριση μεταξύ επισήμων και ανεπισήμων καταγγελιών, που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, στερείται ερείσματος. Ο καταγγέλλων που επικαλείται έννομο συμφέρον έχει δικαιώματα πριν από την κίνηση μιας διαδικασίας και ακόμα και αν δεν κινηθεί μια τέτοια διαδικασία, όπως είναι το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 17.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

88 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 ορίζει ότι, αν η Επιτροπή διαπιστώσει, «κατόπιν αιτήσεως ή αυτεπαγγέλτως», παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81 ΕΚ ή του άρθρου 82 ΕΚ, μπορεί να υποχρεώσει με απόφαση τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να παύσουν την διαπιστωθείσα παράβαση.

89 Από το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 και τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού 2842/98 προκύπτει ότι «αιτών» είναι ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο, επικαλούμενο συναφώς έννομο συμφέρον, ζητεί από την Επιτροπή να διαπιστώσει μια παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81 ΕΚ ή του άρθρου 82 ΕΚ. Οι προαναφερθείσες διατάξεις του κανονισμού 2842/98 χαρακτηρίζουν εξάλλου ως

«καταγγέλλοντα» τον αιτούντα αυτόν όσον αφορά την εφαρμογή των κανονισμών (ΕΟΚ) 1017/68 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1968 περί εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού στους τομείς των σιδηροδρομικών, οδικών και εσωτερικών πλωτών μεταφορών (ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001 σ. 86), 4056/86 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για τον καθορισμό του τρόπου εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης στις θαλάσσιες μεταφορές (ΕΕ L 378, σ. 4), και 3975/87 του Συμβουλίου, της 14ης Δεκεμβρίου 1987, σχετικά με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού που ισχύουν για τις επιχειρήσεις στον τομέα των αεροπορικών μεταφορών (ΕΕ L 374, σ. 1). Κατά τις ως άνω διατάξεις, τα κράτη μέλη δικαιούνται επίσης να υποβάλλουν τέτοιες «αιτήσεις» ή «καταγγελίες», χωρίς να απαιτείται να επικαλούνται κάποιο συμφέρον, με σκοπό τη διαπίστωση παραβάσεων των προαναφερθέντων κανόνων του δικαίου του ανταγωνισμού.

- 90 Οι προσφεύγουσες εμμένουν, κατ' ουσίαν, στον ισχυρισμό ότι, όταν μια διαδικασία παραβάσεως κινείται αυτεπαγγέλτως, δεν πρέπει να αναγνωρίζεται σε τρίτο η ιδιότητα του αιτούντος. Όμως, η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 91 Πράγματι, για την αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος, οι κανονισμοί 17 και 2842/98 δεν απαιτούν η οικεία αίτηση ή καταγγελία να αποτελεί την αιτία τής εκ μέρους της Επιτροπής κινήσεως της διαδικασίας παραβάσεως, και ιδίως του σταδίου της προκαταρκτικής έρευνας. Τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που επικαλούνται έννομο συμφέρον να διαπιστώσει η Επιτροπή παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού μπορούν, επομένως, να υποβάλλουν αίτηση ή καταγγελία προς τούτο άπαξ και κινηθεί, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως άλλου, το στάδιο της προκαταρκτικής έρευνας της διαδικασίας παραβάσεως. Διαφορετικά, πρόσωπα έχοντα ένα τέτοιο έννομο συμφέρον θα εμποδιζόνταν να ασκήσουν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας τα διαδικαστικά δικαιώματα που συνδέονται με την ιδιότητα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος.
- 92 Η άποψη των προσφευγουσών ισοδυναμεί με την επιβολή στους τρίτους μιας πρόσθετης προϋποθέσεως μη προβλεπομένης στους κανονισμούς 17 και 2842/98. Η αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος εξαρτάται όχι μόνον από την υποβολή αιτήσεως ή καταγγελίας και από τη δικαιολόγηση εννόμου συμφέροντος συναφώς αλλά επίσης από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έχει κινήσει

την έρευνά της επί της καταγγελλομένης παραβάσεως. Πρέπει να σημειωθεί, επιπλέον, ότι, δεδομένου ότι η κίνηση της διαδικασίας έρευνας συνήθως τηρείται μυστική προκειμένου να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα των λαμβανομένων μέτρων, ο έχων έννομο συμφέρον τρίτος κανονικά δεν θα είναι σε θέση να γνωρίζει αν η Επιτροπή έχει ήδη κινήσει ή όχι διαδικασία έρευνας σχετικά με τις οικείες συμφωνίες ή πρακτικές.

- 93 Έτσι, πρέπει να σημειωθεί ότι, εν προκειμένω, η υποβολή της αιτήσεως του FPÖ πραγματοποιήθηκε αμέσως μετά την αυτεπάγγελτη κίνηση της διαδικασίας έρευνας. Πράγματι, το FPÖ υπέβαλε την αρχική αίτησή του στις 24 Ιουνίου 1997, ήτοι επτά εβδομάδες μετά την κίνηση της διαδικασίας έρευνας στις 6 Μαΐου 1997. Από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή δημοσιοποίησε την κίνηση της εν λόγω διαδικασίας έρευνας.
- 94 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί ότι το γεγονός ότι η έρευνα που αφορά την παράβαση που φέρεται ότι διέπραξαν οι προσφεύγουσες κινήθηκε πριν το FPÖ υποβάλει την αίτησή του δεν εμποδίζει την υπέρ αυτού αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2842/98.
- 95 Τέλος, όσον αφορά τη διαφορά μεταξύ επίσημης καταγγελίας και «ανεπίσημης διαβίβασης στοιχείων μιας παραβάσεως», που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, αυτή δεν έχει σημασία για τις υπό κρίση υποθέσεις. Πράγματι, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το FPÖ δεν περιορίστηκε, εν προκειμένω, να παράσχει πληροφορίες στην Επιτροπή, αλλά ζήτησε την κίνηση διαδικασίας έρευνας με σκοπό να διαπιστωθεί παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, να υποχρεωθούν τα εμπλεκόμενα τραπεζικά ιδρύματα να παύσουν την παράβαση αυτή και να τους επιβληθούν πρόστιμα.
- 96 Επομένως, το εν λόγω πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους, που στηρίζεται στην ανυπαρξία εννόμου συμφέροντος του FRÖ υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 97 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το FRÖ δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αιτών, διότι το οικονομικό συμφέρον που επικαλείτο το ως άνω πολιτικό κόμμα δεν αποτελεί έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.
- 98 Πρώτον, διατείνονται ότι το γεγονός ότι το κόμμα αυτό είναι πελάτης τραπεζών αποτελεί απλώς πρόσχημα και ότι το συμφέρον του FRÖ είναι αποκλειστικά πολιτικό. Το FRÖ ζητεί να έχει πρόσβαση στις ανακοινώσεις αιτιάσεων με αποκλειστικό σκοπό να τις εκμεταλλευτεί πολιτικά. Τα γεγονότα που συνέβησαν μετά τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FRÖ επιβεβαιώνουν την εκτίμηση αυτή. Κατά συνέπεια, το συμφέρον του FRÖ δεν είναι σε καμία περίπτωση «έννομο» υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17.
- 99 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, εν πάση περιπτώσει, απλώς και μόνο το γεγονός ότι το FRÖ είναι πελάτης τραπεζών δεν οδηγεί στην υπέρ αυτού αναγνώριση της υπάρξεως εννόμου συμφέροντος. Το έννομο συμφέρον περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 προϋποθέτει ότι η φερόμενη ως επιζήμια για τον ανταγωνισμό συμπεριφορά μπορεί να θίξει τα οικονομικά συμφέροντα του αιτούντος, υπό την έννοια ότι αυτός πρέπει να ασκεί τις δραστηριότητές του στην οικεία αγορά για να μπορεί να επικαλείται προσωπική προσβολή. Έτσι, ως τώρα, η Επιτροπή αναγνωρίζει ένα τέτοιο έννομο συμφέρον μόνο στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα «που θίγονται στο πλαίσιο των εμπορικών δραστηριοτήτων τους» εξαιτίας επιζήμιας για τον ανταγωνισμό συμπεριφοράς. Η Επιτροπή έχει μάλιστα την τάση να ερμηνεύει στενά την έννοια του εννόμου συμφέροντος, μη δεχόμενη την ύπαρξη ενός τέτοιου συμφέροντος όσον αφορά ανταγωνιστές που δεν ασκούν τις δραστηριότητές τους στην ίδια αγορά με την επιχείρηση την οποία αφορά η οικεία διαδικασία. Η θέση της Επιτροπής στην υπό κρίση υπόθεση αποτελεί, επομένως, ριζική μεταβολή της ακολουθούμενης πρακτικής της. Ούτε η Επιτροπή ούτε το Πρωτοδικείο έχουν ακόμη αναγνωρίσει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 στους τελικούς πελάτες του λιανεμπορίου, όπως είναι οι πελάτες τραπεζών.

Συναφώς, η εκ μέρους της Επιτροπής παραπομπή στην υπόθεση των ελληνικών πορθμείων (βλ. σκέψη 103 κατωτέρω) είναι απατηλή, διότι, στην υπόθεση εκείνη, δεν είχε επιτρέψει τη διαβίβαση της ανακοινώσεως αιτιάσεων στους τελικούς πελάτες.

100 Τρίτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι μια ευρύτερη ερμηνεία του εννόμου συμφέροντος θα υπέθαλπε τη λαϊκή αγωγή (*actio popularis*), πράγμα το οποίο θα είχε επιζήμια αποτελέσματα. Αφενός, η Επιτροπή θα ήταν υποχρεωμένη να εξετάζει πληθώρα καταγγελιών, ενώ, επιπλέον, το γεγονός ότι κάθε καταναλωτής θα είχε το δικαίωμα προσβάσεως στις αιτιάσεις και συμμετοχής στην ακρόαση θα καθιστούσε αδύνατη την επιμελή διεκπεραίωση των διαδικασιών. Εξάλλου, τούτο θα μπορούσε να οδηγήσει σε καταχρήσεις, ιδίως στις διαδικασίες με επιπτώσεις στο ευρύ κοινό, διότι οποιοσδήποτε θα είχε πρόσβαση στις αιτιάσεις απλώς και μόνον επειδή είναι τελικός πελάτης.

101 Αφετέρου, μια τέτοια ερμηνεία αντιβαίνει προς τη λογική των κανονισμών 17 και 2842/98. Διακρίνοντας μεταξύ «αιτούντων εχόντων έννομο συμφέρον» (άρθρα 6 και 7 του κανονισμού 2842/98), «τρίτων που εξαρτούν αξιόλογα συμφέροντα» (άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2842/98) και «λοιπών τρίτων» (άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 2842/98), ο νομοθέτης προέβλεψε μια διαβάθμιση της εντάσεως της προσβολής των οικονομικών συμφερόντων τρίτων. Η εν λόγω διάκριση θα εστερείτο σημασίας αν κάθε τελικός πελάτης θεωρείτο ως αιτών έχων έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17. Ο τελικός πελάτης θα είχε τη δυνατότητα να καταγγέλει τις επιχειρήσεις που υποπτεύεται για συμπράξεις αντίθετες προς το δίκαιο του ανταγωνισμού, το δε συμφέρον του να μετέχει στη διαδικασία θα μπορούσε να εξασφαλίζεται, αν αυτός δικαιολογεί «εύλογο συμφέρον», με συμμετοχή του σε ακροάσεις και με ενημέρωσή του εκ μέρους της Επιτροπής επί της εξελίξεως της διαδικασίας, χωρίς όμως να χαρακτηρίζεται η καταγγελία του ως καταγγελία υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και χωρίς να του διαβιβάζονται οι ανακοινώσεις αιτιάσεων. Επομένως, ελλείψει ορισμένων συμπληρωματικών στοιχείων, η προστασία των καταναλωτών με το δίκαιο του ανταγωνισμού δεν μπορεί να φθάσει μέχρι του σημείου καταρχήν αναγνωρίσεως υπέρ αυτών εννόμου συμφέροντος.

- 102 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα των προσφευγουσών ως στερούμενα ερείσματος. Το FRÖ, ως αποδέκτης τραπεζικών υπηρεσιών, επηρεάζεται από τη φερόμενη σύμπραξη, οπότε έχει έννομο συμφέρον να υποβάλει αίτηση υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, χωρίς να έχει κάποια σημασία το ενδεχόμενο πολιτικό συμφέρον του για την αναγνώριση της ιδιότητας αυτής. Σε περίπτωση που το FRÖ έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεούται να εξακριβώσει αν το FRÖ έχει και άλλα κίνητρα.
- 103 Όσον αφορά το οικονομικό συμφέρον του FRÖ, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προαναφερθείσα προϋπόθεση που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, περί «ασκήσεως δραστηριοτήτων στον σχετικό τομέα», στερείται εννόμου βάσεως. Το δίκαιο του ανταγωνισμού αποσκοπεί περισσότερο στην προστασία του καταναλωτή, ο οποίος, για τον λόγο αυτό, έχει έννομο συμφέρον να υποβάλει καταγγελία αν θίγεται από μια συμπεριφορά στην αγορά. Η πρακτική της Επιτροπής επιβεβαιώνει εξάλλου την εν λόγω αρχή (βλ. για παράδειγμα την απόφασή της 1999/271/ΕΚ, της 9ης Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ [IV/34.466 — Ελληνικά Πορθμεία]) (ΕΕ 1999, L 109, σ. 24). Πάντως, τούτο δεν σημαίνει ότι αυτή εξομοιώνει το έννομο συμφέρον του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 με ένα «λαϊκό συμφέρον το οποίο μπορεί να επικαλείται οποιοσδήποτε». Καταρχήν, συμφέρον υποβολής αιτήσεως δεν έχει κάθε τελικός πελάτης· το έχουν μόνον οι τελικοί πελάτες τους οποίους αφορά άμεσα η σύμπραξη. Εν προκειμένω, η Επιτροπή δήλωσε ότι η διαδικασία δεν αφορούσε το FRÖ όπως «οποιονδήποτε άλλον», αλλά ότι μια σύμπραξη καλύπτουσα όλες τις πτυχές των τραπεζικών υπηρεσιών το αφορά σε σχέση με τα οικονομικά συμφέροντά του ως πελάτη τέτοιων υπηρεσιών.
- 104 Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, το ζήτημα των δυσχερειών που ανακύπτουν από τις διοικητικές διαδικασίες στις οποίες εμπλέκονται πολλοί καταγγέλλοντες και τα επιχειρήματα σχετικά με την αποδοχή «λαϊκής αγωγής» δεν έχουν καμία σχέση με το έννομο συμφέρον που πρέπει να δικαιολογεί μια αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Εξάλλου, οι παρατηρήσεις των προσφευγουσών επί των δικαιωμάτων τρίτων οι οποίοι έχουν «εύλογο» συμφέρον στερούνται βάσεως. Ο κανονισμός 2842/98 προστατεύει τη διαδικαστική θέση του καταγγέλλοντος, που είναι σαφώς καλύτερη από εκείνη των λοιπών τρίτων συμμετεχόντων στη διαδικασία.

105 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, το ζήτημα της αναγνώρισεως της διαδικαστικής ιδιότητας του FPO είναι άνευ σημασίας εν προκειμένω, διότι, εν πάση περιπτώσει, η ίδια θα μπορούσε να διαβιβάσει μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων ακόμα και σε άτομα τα οποία δεν μετείχαν στη διαδικασία, αν το έκρινε χρήσιμο. Κατά συνέπεια, έστω και αν το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το FPO δεν είχε έννομο συμφέρον να υποβάλει αίτηση υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, περιλαμβάνεται στην εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής η ευχέρεια να του διαβιβάσει μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων (διάταξη Postbank κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 8).

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

106 Στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, η συμμετοχή σε διαδικασία παραβάσεως άλλων φυσικών ή νομικών προσώπων εκτός από τις επιχειρήσεις σε βάρος των οποίων η Επιτροπή απηύθησε αιτιάσεις διέπεται από τους κανονισμούς 17 και 2842/98. Οι εν λόγω κανονισμοί διακρίνουν συναφώς μεταξύ, πρώτον, του «αιτούντος ή καταγγέλλοντος που επικαλείται έννομο συμφέρον», στον οποίο η Επιτροπή αποστέλλει αντίγραφο του μη εμπιστευτικού κειμένου των αιτιάσεων, όταν διατυπώνει αιτιάσεις όσον αφορά ζήτημα σε σχέση με το οποίο της έχει υποβληθεί σχετική αίτηση ή καταγγελία (άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 και άρθρα 6 έως 8 του κανονισμού 2842/98), δεύτερον, του «τρίτου που εξαρτά αξιόλογα συμφέροντα», ο οποίος, αν επιθυμεί να εκφράσει την άποψή του, έχει το δικαίωμα να ζητήσει από την Επιτροπή να τον πληροφορήσει εγγράφως περί της φύσεως και του αντικειμένου της διαδικασίας, καθώς και να της γνωστοποιήσει εγγράφως τις θέσεις του (άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2842/98), και, τρίτον, των «λοιπών τρίτων», στους οποίους η Επιτροπή μπορεί παράσχει την ευκαιρία να εκφράσουν προφορικά την άποψή τους (άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 2842/98). Έτσι, ανάλογα με την ένταση της προσβολής του κάθε συμφέροντος, ο νομοθέτης προέβλεψε με τον τρόπο αυτό μια διαβάθμιση της συμμετοχής των διαφόρων αυτών τρίτων στη διαδικασία παραβάσεως.

- 107 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί ότι κάθε αιτών ή καταγγέλλον που επικαλείται έννομο συμφέρον έχει το δικαίωμα να λάβει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων. Όσον αφορά τους τρίτους που εξαρτούν αξιόλογα συμφέροντα, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2842/98, αν οι συνθήκες της συγκεκριμένης υποθέσεως το δικαιολογούν δεν αποκλείεται να μπορεί η Επιτροπή, χωρίς ωστόσο να υποχρεούται, να τους διαβιβάσει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων, ώστε αυτοί να είναι πλήρως σε θέση να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των προβαλλόμενων παραβάσεων που αποτελούν το αντικείμενο της σχετικής διαδικασίας.
- 108 Πέρα από τις δύο περιπτώσεις που περιγράφονται στην προηγούμενη σκέψη δεν προβλέπεται, στο πλαίσιο του κανονισμού 17 και του κανονισμού 2842/98, η δυνατότητα της Επιτροπής να διαβιβάσει την ανακοίνωση σε άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα εκτός από τις επιχειρήσεις σε βάρος των οποίων διατυπώθηκαν αιτιάσεις.
- 109 Εν προκειμένω, η Επιτροπή αναγνώρισε στο FRÖ την ιδιότητα του αιτούντος στη διαδικασία παραβάσεως που κίνησε κατά των προσφευγουσών, μεταξύ άλλων επιχειρήσεων. Επομένως, ανακύπτει το ζήτημα αν το FRÖ είχε έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.
- 110 Με το από 2 Ιουνίου 1998 έγγραφο του το FRÖ υποστήριξε ότι είχε ζημιωθεί οικονομικά, ως τελικός πελάτης τραπεζικών υπηρεσιών στην Αυστρία, λόγω της καταγγελλομένης συμπίραξης. Το γεγονός ότι στην πρώτη του αίτηση της 24ης Ιουνίου 1997 το FRÖ επικαλέστηκε ένα γενικό συμφέρον, όπως είναι η διαφύλαξη της εννόμου τάξεως, δεν μπορεί να το στερήσει από τη δυνατότητα να επικαλεστεί στη συνέχεια, προκειμένου να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του κανονισμού 17, την ιδιότητά του ως πελάτη των τραπεζών κατά των οποίων κινήθηκε η διαδικασία, καθώς και την οικονομικής φύσεως ζημία που φέρεται ότι υπέστη εξαιτίας των επίμαχων συμφωνιών.

- 111 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν εντούτοις, κατ' ουσίαν, ότι απλώς και μόνον το γεγονός ότι κάποιος είναι τελικός πελάτης τραπεζικών υπηρεσιών δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, το οποίο έχει μόνον ο αιτών ο οποίος ασκεί τις εμπορικές δραστηριότητές του στην οικεία αγορά και θίγεται όσον αφορά τις δραστηριότητες αυτές από την καταγγελλόμενη ως επιζήμια για τον ανταγωνισμό συμπεριφορά.
- 112 Εντούτοις, πρέπει να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο έχει ήδη κρίνει ότι μια ένωση επιχειρήσεων μπορεί να επικαλείται έννομο συμφέρον προς υποβολή καταγγελίας υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 έστω και αν δεν θίγεται ευθέως, ως επιχείρηση λειτουργούσα εντός της σχετικής αγοράς, από την καταγγελλόμενη συμπεριφορά, υπό την προϋπόθεση όμως, ιδίως, ότι η καταγγελλόμενη συμπεριφορά μπορεί να βλάψει τα συμφέροντα των μελών της (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-114/92, ΒΕΜΙΜ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-147, σκέψη 28).
- 113 Όσον αφορά ειδικότερα τους τελικούς πελάτες που αγοράζουν αγαθά ή υπηρεσίες, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η τρέχουσα πρακτική της αποδεικνύει ότι ο καταναλωτής έχει έννομο συμφέρον να υποβάλει καταγγελία αν θίγεται από μια επιζήμια για τον ανταγωνισμό συμπεριφορά στην αγορά. Ωστόσο, απαντώντας στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η ίδια η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι κανένας τελικός καταναλωτής δεν έλαβε ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των αιτιάσεων μετά τη λήψη αποφάσεως σχετικά με το έννομο συμφέρον του. Επομένως, το FPO ήταν ο πρώτος τελικός πελάτης στον οποίο η Επιτροπή αναγνώρισε έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 και, συνεπώς, δικαίωμα να λάβει γνώση της ανακοινώσεως αιτιάσεων.
- 114 Όμως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι τίποτα δεν εμποδίζει το ενδεχόμενο ένας τελικός πελάτης που αγοράζει αγαθά ή υπηρεσίες να έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17. Πράγματι, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι ένας τελικός πελάτης του οποίου τα οικονομικά συμφέροντα αποδεικνύεται ότι εθίγησαν ή ότι μπορούν να θιγούν εξαιτίας του οικείου περιορισμού του ανταγωνισμού έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 να υποβάλει καταγγελία προκειμένου να διαπιστώσει η Επιτροπή μια παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

- 115 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι οι κανόνες προς εξασφάλιση του ανόθευτου ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς έχουν ως τελικό σκοπό την ευτυχία του καταναλωτή. Ειδικότερα, ο σκοπός αυτός προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 81 ΕΚ. Πράγματι, ναί μεν η απαγόρευση που επιβάλλει η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής μπορεί να μην εφαρμόζεται σε συμπράξεις που συμβάλλουν στη βελτίωση της παραγωγής ή της διανομής των προϊόντων ή στην προώθηση της τεχνικής ή οικονομικής προόδου, η εν λόγω δυνατότητα όμως, που προβλέπεται στο άρθρο 81, παράγραφος 3, ΕΚ, εξαρτάται ιδίως από την προϋπόθεση ότι εξασφαλίζεται συγχρόνως στους καταναλωτές δίκαιο τμήμα από το όφελος που προκύπτει. Έτσι, το δίκαιο και η πολιτική του ανταγωνισμού έχουν μια αναμφισβήτητη επίπτωση επί των συγκεκριμένων οικονομικών συμφερόντων των τελικών πελατών που αγοράζουν αγαθά ή υπηρεσίες. Η αναγνώριση υπέρ των πελατών αυτών —που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν οικονομικού ζημιά εξαιτίας μιας συμβάσεως ή μιας συμπεριφοράς που μπορεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό— της υπάρξεως εννόμου συμφέροντος να ζητήσουν να διαπιστώσει η Επιτροπή μια παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ συμβάλλει στην πραγματοποίηση των σκοπών του δικαίου του ανταγωνισμού.
- 116 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η εν λόγω εκτίμηση δεν καθιστά άνευ αντικειμένου την έννοια του εννόμου συμφέροντος μέσω μιας υπερβολικά ευρείας ερμηνείας, ούτε υποθάλπει τη «λαϊκή αγωγή» (*actio popularis*). Πράγματι, το να γίνει δεκτό ότι ένας καταναλωτής που αποδεικνύει μια προσβολή των οικονομικών συμφερόντων του εξαιτίας κάποιας συμπράξεως την οποία καταγγέλλει μπορεί για τον λόγο αυτό να έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν σημαίνει ότι θεωρείται ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει ένα τέτοιο συμφέρον.
- 117 Ομοίως, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά ούτε τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που αντλούνται από τον πολλαπλασιασμό των καταγγελιών και τις δυσχέρειες των διοικητικών διαδικασιών που θα απέρρεαν από την αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος στους τελικούς πελάτες. Όπως ορθά εκθέτει η Επιτροπή, δεν είναι δυνατή η προβολή τέτοιων αντιρρήσεων προκειμένου να περιοριστεί η αναγνώριση του εννόμου συμφέροντος υπέρ ενός τελικού πελάτη που αποδεικνύει ότι ζημιώθηκε οικονομικά από την επιζήμια για τον ανταγωνισμό πρακτική την οποία καταγγέλλει.

- 118 Τέλος, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες και όπως σημειώνει η Επιτροπή, όταν ο αιτών δικαιολογεί πράγματι την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεούται να εξακριβώνει αν ο αιτών αυτός έχει ενδεχομένως άλλα κίνητρα.
- 119 Κατά συνέπεια, πρέπει να συναχθεί ότι το FPÖ μπορούσε βασίμως να επικαλεστεί την ιδιότητα του πελάτη τραπεζικών υπηρεσιών στην Αυστρία και το γεγονός ότι εθίγησαν τα οικονομικά συμφέροντά του εξαιτίας των επιζήμιων για τον ανταγωνισμό πρακτικών προκειμένου να αποδείξει ότι έχει συμφέρον να υποβάλει αίτηση ζητώντας να διαπιστώσει η Επιτροπή ότι οι εν λόγω πρακτικές συνιστούν παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.
- 120 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το ως άνω δεύτερο σκέλος, που στηρίζεται σε προβαλλόμενη έλλειψη εννόμου συμφέροντος του FPÖ, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

Επί του τρίτου σκέλους, που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν εξακρίβωσε και δεν αιτιολόγησε την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του FPÖ

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 121 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η Επιτροπή δεν εξακρίβωσε ούτε αιτιολόγησε την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98 στην υπό κρίση υπόθεση. Έτσι, αφενός, η Επιτροπή ουδόλως απέδειξε ότι το FPÖ είχε έννομο συμφέρον, καθόσον δεν εξακρίβωσε αν ήταν αποδέκτης τραπεζικών υπηρεσιών των εμπλεκόμενων τραπεζών, ποιων υπηρεσιών έκανε χρήση και γιατί είχε κάτι περισσότερο από ένα απλό «εύλογο» ή «άλλο συμφέρον». Το γεγονός ότι το κόμμα αυτό ισχυρίστηκε ότι είχε τραπεζικούς λογαριασμούς δεν αρκούσε για να του αναγνωριστεί η ιδιότητα

του αιτούντος, καθόσον μάλιστα η εν λόγω περίπτωση ήταν ήδη γνωστή στην Επιτροπή όταν αυτή έλαβε την απορριπτική απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1998. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν εξήγησε γιατί η καταγγελία του FPO είχε τα χαρακτηριστικά αιτήσεως υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17, αλλ' ούτε εξέθεσε τους λόγους που συνηγορούν υπέρ της αναγνώρισεως του εννόμου συμφέροντος του FPO, καθόσον αρχικά είχε την αντίθετη άποψη και το FPO είχε παραιτηθεί από τη δυνατότητα να μετάσχει στη διαδικασία λόγω της αδρανείας του κατά τη διάρκεια δύο και πλέον ετών.

122 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν επίσης ότι, στην υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση *Cimenteries*, η Επιτροπή είχε διακρίνει δύο κατηγορίες αιτιάσεων ανάλογα με τη σχετική αγορά και είχε διαβιβάσει διαφορετικά κείμενα των αιτιάσεων ανάλογα με τις αγορές στη οποίες δρούσαν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (απόφαση *Cimenteries*, σκέψεις 4 έως 7). Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση η Επιτροπή όφειλε να εξακριβώσει και να αιτιολογήσει το οικονομικό συμφέρον του FPO σε σχέση με τις διάφορες τραπεζικές αγορές. Επιπλέον, πριν διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιάσεων, ο σύμβουλος ακροάσεων όφειλε να εξακριβώσει αν το FPO είχε έννομο συμφέρον, αντί να θεωρήσει ότι το σχετικό ζήτημα είχε ήδη διευθετηθεί με το από 5 Νοεμβρίου 1999 έγγραφο της ΓΔ Ανταγωνισμού της Επιτροπής. Όχι μόνον ο κανονισμός 2842/98 δεν παρέχει καμία ένδειξη όσον αφορά την προβαλλόμενη εσωτερική δεσμευτική ισχύ τής εν λόγω θέσεως της ΓΔ Ανταγωνισμού αλλά και οι αποφάσεις 94/810 και 2001/462 περί των καθηκόντων του συμβούλου ακροάσεων αναθέτουν σε μεγάλο βαθμό στον τελευταίο την αρμοδιότητα να αποφασίζει για ζητήματα που άπτονται του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να εκφράζουν την άποψή τους (βλ. ιδίως το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο β', της αποφάσεως 2001/462).

123 Η Επιτροπή διατείνεται ότι οι επικρίσεις των προσφευγουσών είναι αστήρικτες, διότι η αναγνώριση του εννόμου συμφέροντος του FPO είναι απλώς ένα μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, που δεν έχει έννομες συνέπειες έναντι των προσφευγουσών. Επομένως, οι ισχυρισμοί περί του βάρους της αποδείξεως είναι αβάσιμοι, διότι το ζήτημα αυτό δεν αφορά άλλους παρά μόνον την Επιτροπή και τον αιτούντα, ήτοι το FPO. Εν πάση περιπτώσει, η περιγραφή των συγκεκριμένων τραπεζικών υπηρεσιών που παρέχονταν στο FPO δεν ήταν απαραίτητη εν προκειμένω, διότι η προβαλλόμενη σύμπραξη κάλυπτε όλες τις πτυχές του αυστριακού τραπεζικού συστήματος.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 124 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών που στηρίζεται στην υποχρέωση εξακριβώσεως του εννόμου συμφέροντος του FRÖ και το βάρος αποδείξεως που έχει η Επιτροπή επ' αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, ο τρίτος αιτών ή καταγγέλλων πρέπει να επικαλείται έννομο συμφέρον να ζητήσει να διαπιστωθεί μια παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81 ΕΚ ή του άρθρου 82 ΕΚ. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υποχρεούται να εξακριβώνει ότι ο τρίτος πληροί την προϋπόθεση αυτή.
- 125 Εν προκειμένω, από την αλληλογραφία που ανταλλάχθηκε μεταξύ της Επιτροπής και των προσφευγουσών διαρκούσης της διοικητικής διαδικασίας προκύπτει ότι η Επιτροπή αναγνώρισε το έννομο συμφέρον του FRÖ λόγω της ιδιότητάς του ως πελάτη τραπεζικών υπηρεσιών στην Αυστρία. Ωστόσο, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή ζήτησε από το FRÖ έγγραφα αποδεικνύοντα ότι αυτό ήταν πράγματι πελάτης των εμπλεκόμενων στη διαδικασία τραπεζών και ότι πλήρωνε τις από κοινού ορισθείσες τραπεζικές προμήθειες για τους λογαριασμούς του, λόγω των επίμαχων συμπράξεων. Απαντώντας στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή επιβεβαίωσε την κατάσταση αυτή, αναγνωρίζοντας ότι δεν προέβη σε καμία σχετική εξακρίβωση ούτε θεώρησε αναγκαίο να ζητήσει όντως την προσκόμιση των αποδείξεων που προσφέρθηκε να παράσχει το FRÖ όσον αφορά το έννομο συμφέρον του υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου 3 του κανονισμού 17. Η Επιτροπή δικαιολόγησε ωστόσο τη στάση της δηλώνοντας ότι ήταν σαφές ότι το FRÖ ήταν πελάτης των εμπλεκόμενων τραπεζών και ότι, λαμβανομένης υπόψη της εκτάσεως των ως άνω συμπράξεων, ήταν αναμφισβήτητο ότι οι συμφωνίες μεταξύ των τραπεζών «είχαν θίξει οπωσδήποτε από οικονομικής απόψεως» το FRÖ και το «είχαν ασφαλώς ζημιώσει».
- 126 Όσον αφορά την προϋπόθεση κατά την οποία το FRÖ έπρεπε να είναι πελάτης τραπεζικών υπηρεσιών, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ήταν απολύτως εύλογο να θεωρηθεί ότι, για την οργάνωση των δραστηριοτήτων του, το εν λόγω πολιτικό κόμμα έπρεπε να διαθέτει διάφορους τραπεζικούς λογαριασμούς και προέβαινε τακτικά σε τραπεζικές πράξεις στην Αυστρία. Όντως, οι προσφεύγουσες ουδέποτε αμφισβήτησαν κατά τη διοικητική διαδικασία ότι το FRÖ έκανε χρήση τέτοιων τραπεζικών υπηρεσιών.

127 Όσον αφορά την έκταση των καταγγελλομένων πρακτικών, από την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 προκύπτει ότι οι συμπράξεις που αποτελούν το αντικείμενο της διαδικασίας αφορούσαν «κάθε είδους υπηρεσίες» που παρέχουν συνήθως στους ιδιώτες και στις επιχειρήσεις οι τράπεζες γενικού χαρακτήρα (καταθέσεις, παροχή πιστώσεων, πληρωμές, κ.λπ.) (σημείο 10 της ανακοινώσεως αιτιάσεων) και ότι οι συναφθείσες συμφωνίες «κάλυπταν πλήρως τον σχετικό τομέα, ήταν παγιωμένες σε μεγάλο βαθμό και συνδέονταν στενά μεταξύ τους, καθώς και ότι κάλυπταν το σύνολο της αυστριακής επικρατείας “μέχρι το μικρότερο χωριό”» (σημείο 42 της ανακοινώσεως αιτιάσεων). Επιπλέον, κατά την ανακοίνωση αιτιάσεων, στις επίμαχες πρακτικές μετείχε ένας πολύ μεγάλος αριθμός τραπεζών (σημείο 383 της ανακοινώσεως αιτιάσεων). Έτσι, οι αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων είχαν «σημαντικό ρόλο στην αυστριακή τραπεζική αγορά λόγω του μεγέθους τους» (σημείο 383 της ανακοινώσεως αιτιάσεων). Πρόκειται για τις κύριες τράπεζες και ομίλους τραπεζών στην Αυστρία, που κατείχαν το 99% της αυστριακής αγοράς (σημείο 10 της ανακοινώσεως αιτιάσεων). Ακόμη, από το παράρτημα Α της ανακοινώσεως αιτιάσεων, το οποίο απαριθμεί όλες τις τράπεζες που είχαν μετάρχει στις διάφορες συσκέψεις, προκύπτει ότι τα εμπλεκόμενα στις συμπράξεις πιστωτικά ιδρύματα ήταν πολύ περισσότερα από τους οκτώ αποδέκτες των αιτιάσεων.

128 Η ανακοίνωση αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000 απευθυνόταν στους ίδιους αποδέκτες όπως και η ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, όσον αφορά τη σύμπραξη σχετικά με τον προσδιορισμό των ισοτιμιών των τραπεζογραμματίων και των νομισμάτων της ζώνης ευρώ. Επομένως, οι ίδιες οι παρατηρήσεις που αναπτύσσονται ανωτέρω σχετικά με την έκταση της συμπράξεως ισχύουν και για τη σύμπραξη περί της οποίας γίνεται λόγος στην ανακοίνωση αυτή.

129 Επομένως, οι επίμαχες στην ως άνω διοικητική διαδικασία πρακτικές ήταν ευρύτατα εκτεταμένες, καλύπτοντας όλες τις πτυχές του αυστριακού τραπεζικού συστήματος καθώς και το σύνολο της αυστριακής επικρατείας. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι υπήρχε οπωσδήποτε κίνδυνος οι επίμαχες στις ανακοινώσεις αιτιάσεων συμφωνίες να ζημιώσουν οικονομικά το ΕΡΘ, ως πελάτη τραπεζικών υπηρεσιών στην Αυστρία.

- 130 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, ναι μεν η τράπεζα που ονόμασε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση —ήτοι η ανήκουσα στην Κυβέρνηση του ομοσπόνδου κράτους της Καρινθίας (Land Kärnten)— όπως και η τράπεζα στην οποία το FRÖ είχε τους λογαριασμούς του δεν περιλαμβάνονταν στους οκτώ αποδέκτες της επίδικης απόφασης, η εν λόγω τράπεζα όμως ήταν μία από εκείνες τις οποίες απαριθμούσε το παράρτημα Α της ανακοίνωσης αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και οι οποίες μετείχαν συνήθως στις συσκέψεις σχετικά με τις επίμαχες συμπράξεις.
- 131 Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή όφειλε να αιτιολογήσει ρητά το οικονομικό συμφέρον του FRÖ σε σχέση με καθεμία από τις διάφορες τραπεζικές αγορές, τούτο δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, η αναγνώριση σε έναν τελικό πελάτη της ιδιότητας του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος εξαρτάται, όπως προαναφέρθηκε, από το αν αυτός μπορεί να υποστεί οικονομική ζημία εξαιτίας των οικείων πρακτικών και όχι, επομένως, από τη συμμετοχή του σε καθεμία από τις αγορές του προϊόντος που αποτελεί το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής (βλ. σκέψεις 112 και 114, ανωτέρω). Ακόμη, πρέπει να σημειωθεί ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να στηρίξουν την επιχειρηματολογία τους στην πρακτική της Επιτροπής στη διοικητική διαδικασία την οποία αφορούσε η υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση Cimenteries. Στη διαδικασία εκείνη η Επιτροπή είχε διακρίνει τις προσαπτόμενες πρακτικές που αντιστοιχούσαν σε διεθνές επίπεδο σ' εκείνες που αφορούσαν καθεμία θιγόμενη εθνική αγορά, ενώ τα κεφάλαια της ανακοίνωσης αιτιάσεων όσον αφορά τις πρακτικές αυτές αποστέλλονταν μόνο στους αποδέκτες των αιτιάσεων που ήταν εγκατεστημένοι εντός του σχετικού κράτους μέλους (απόφαση Cimenteries, σκέψη 6). Όμως, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ανακοίνωση αιτιάσεων στις υπό κρίση υποθέσεις αφορούσε μία μόνο γεωγραφική αγορά, δηλαδή την αποτελούμενη από το σύνολο της επικρατείας της Αυστρίας.
- 132 Τέλος, πρέπει να απορριφθεί επίσης η άποψη των προσφευγουσών κατά την οποία ο σύμβουλος ακροάσεων όφειλε να εξακριβώσει ο ίδιος αν το FRÖ είχε έννομο συμφέρον πριν προβεί στη διαβίβαση της ανακοίνωσης αιτιάσεων. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98, η διαβίβαση της ανακοίνωσης αιτιάσεων στον αιτούντα ή τον καταγγέλλοντα απορρέει οπωσδήποτε από την αναγνώριση μιας τέτοιας ιδιότητας στον τρίτο που έχει έννομο συμφέρον. Κατά την απόφαση 2001/462, ο σύμβουλος ακροάσεων έχει αποκλειστικά ως καθήκον να εξασφαλίζει την ορθή διεξαγωγή της ακροάσεως και να συμβάλλει στην αντικειμενικότητα τόσο της ίδιας της ακροάσεως όσο και της μεταγενέστερης

αποφάσεως (άρθρο 5), να επιλαμβάνεται των αιτήσεων ακροάσεως τρίτων (άρθρα 6 και 7) και των αιτήσεων προσβάσεως στον οικείο φάκελο (άρθρο 8), καθώς και να φροντίζει για τη μη δημοσιοποίηση αξίων προστασίας πληροφοριών σχετικά με απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία των επιχειρήσεων (άρθρο 9).

133 Εξ αυτών προκύπτει ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, η Επιτροπή δεν παρέβη την υποχρέωση να εξακριβώσει ότι το ΕΡÖ είχε έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

134 Δεύτερον, όσον αφορά την τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, κατά πάγια νομολογία η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως, από αυτή δε πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της αλλά και βάσει του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψη 16, και της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63).

135 Εν προκειμένω, από το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι επίμαχες αποφάσεις και, ειδικότερα, από το περιεχόμενο των εγγράφων της 5ης Νοεμβρίου 1999 των υπηρεσιών της ΓΔ Ανταγωνισμού και της 27ης Μαρτίου 2001 του συμβούλου ακροάσεων, που αναφέρουν ότι το ΕΡÖ ήταν πελάτης τραπεζικών, προκύπτει ότι οι επίμαχες αποφάσεις αναγνώρισαν σιωπηρά το έννομο συμφέρον του ΕΡÖ υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 λόγω της ιδιότητάς του ως τελικού πελάτη των τραπεζικών υπηρεσιών στην Αυστρία τις οποίες αφορούσαν οι καταγγελλόμενες πρακτικές.

136 Όμως, εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών και της εκτάσεως των καταγγελλομένων πρακτικών, η αιτιολογία αυτή πρέπει να θεωρηθεί επαρκής.

- 137 Επομένως, η αιτίαση των προσφευγουσών δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 138 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το εν λόγω τρίτο σκέλος, κατά το οποίο η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξακριβώσει και να αιτιολογήσει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του FPÖ, δεν είναι βάσιμο.
- 139 Συνεπώς, οι λόγοι που στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 6 του κανονισμού 2842/98 και σε έλλειψη αιτιολογήσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου, του τετάρτου και του πέμπτου λόγου, που στηρίζονται σε προσβολή της αρχής της οικονομίας της διαδικασίας και των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και σε παραγραφή του δικαιώματος του FPÖ να παρέμβει στη διαδικασία

- 140 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, σε περίπτωση που υφίστατο ενδεχομένως δικαίωμα του FPÖ να ζητήσει να του διαβιβαστεί η ανακοίνωση αιτιάσεων, η εν λόγω διαβίβαση στο ως άνω στάδιο της διαδικασίας, αφενός, είναι παράνομη λόγω της παραγραφής του δικαιώματος του FPÖ να παρέμβει σ' αυτήν και, αφετέρου, συνιστά προσβολή της αρχής της οικονομίας της διαδικασίας και των δικαιωμάτων άμυνας.

Επί του πρώτου σκέλους, που στηρίζεται στην παραγραφή του δικαιώματος του FPÖ να παρέμβει στη διαδικασία

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 141 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, έστω και αν το FPÖ είχε δικαίωμα να ζητήσει να του διαβιβαστούν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων και να μετάσχει στη διαδικασία, το

εν λόγω δικαίωμα παραγράφηκε. Από την ημερομηνία της απορρίψεως της αιτήσεώς του, τον Φεβρουάριο 1998, το FPO δεν προέβη σε καμία ενέργεια με σκοπό τη συμμετοχή του στη διαδικασία πριν από τις ακροάσεις και, επομένως, λόγω της επιδειχθείσας ελλείψεως ενδιαφέροντος, παραιτήθηκε από το δικαίωμά του αυτό.

142 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, ακόμα και αν την ευθύνη για την καθυστερημένη ανακοίνωση φέρει η Επιτροπή, η αρχή της παραγραφής εξακολουθεί να ισχύει. Η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να διαβιβάσει τις αιτιάσεις δυνάμει της γενικής αρχής κατά την οποία η διοικητική αρχή πρέπει να ασκεί τις εξουσίες της εντός ευλόγου χρόνου (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 45/69, Boehringer κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971 σ. 461, σκέψη 6). Σε αντίθεση με τις αποφάσεις περί περατώσεως μιας υποθέσεως επί της ουσίας για τις οποίες απαιτείται παρατεταμένη έρευνα, το ζήτημα της χορηγήσεως σε τρίτους της δυνατότητας προσβάσεως στον σχετικό φάκελο μπορούσε να εξεταστεί και να αποφασιστεί οποτεδήποτε, πριν από τη διενέργεια των ακροάσεων. Στο στάδιο εκείνο της διαδικασίας, η Επιτροπή δεν μπορούσε παρά να αρνηθεί τη συμμετοχή του FPO, διότι οι αιτιάσεις είχαν αποσταλεί στις τράπεζες, οι ακροάσεις είχαν ήδη πραγματοποιηθεί, τα πραγματικά περιστατικά είχαν διαπιστωθεί και η διαδικασία είχε ουσιαστικά περατωθεί. Επομένως, η εν λόγω διαβίβαση, ουσιώδης λειτουργία της οποίας θα ήταν να παράσχει πριν από την ακρόαση τη δυνατότητα στον καταγγέλλοντα να συμβάλει στη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και να προετοιμαστεί για την ακρόαση, δεν θα είχε πια κανένα νόημα.

143 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι άνευ σημασίας. Το FPO δεν παραιτήθηκε από τα δικαιώματά του, διότι δεν είχε λάβει γνώση της καταρτίσεως του κειμένου των αιτιάσεων. Επιπλέον, το FPO δεν απώλεσε το δικαίωμα να πληροφορηθεί τις αιτιάσεις λόγω του ότι δεν επικαλέστηκε το συμφέρον του αμέσως και δεν μετέσχε στις ακροάσεις, διότι ο αναγνωριζόμενος ως αιτών μπορεί να παρέμβει οποτεδήποτε εφόσον δεν έχει περατωθεί η διαδικασία και η Επιτροπή δεν έχει αποστείλει ένα προσχέδιο αποφάσεως στη συμβουλευτική επιτροπή επί συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων. Εν προκειμένω, η διαδικασία δεν είχε περατωθεί, διότι δεν είχε ληφθεί καμία οριστική απόφαση και η Επιτροπή μπορούσε ακόμη να τροποποιήσει τις αρχικά διατυπωθείσες αιτιάσεις, λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις των διαδίκων, περιλαμβανομένου του FPO.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 144 Πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι από το έγγραφο που απέστειλε το FRÖ στην Επιτροπή στις 13 Μαρτίου 2001 προκύπτει ότι το κόμμα αυτό δεν ενημερώθηκε για την εξέλιξη της διαδικασίας ούτε για τις ημερομηνίες διεξαγωγής των ακροάσεων. Το έγγραφο αυτό αναφέρει ότι η Επιτροπή είχε ανακοινώσει στο FRÖ, με έγγραφα της 5ης Οκτωβρίου 1999 και της 16ης Μαρτίου 2000, ότι το τελευταίο θα ελάμβανε ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων, επειδή όμως το κείμενο αυτό δεν του διαβιβάστηκε, το FRÖ επικοινωνήσε με την Επιτροπή η οποία το πληροφόρησε ότι οι ακροάσεις είχαν ήδη πραγματοποιηθεί και ότι η διαδικασία επρόκειτο να περατωθεί. Τότε, το FRÖ ζήτησε την άμεση διαβίβαση του κειμένου των αιτιάσεων και τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις και να μετάσχει σε μια συμπληρωματική προφορική ακρόαση.
- 145 Εξάλλου, από τα προαναφερθέντα έγγραφα της Επιτροπής της 5ης Οκτωβρίου 1999 και της 16ης Μαρτίου 2000, που προσκόμισε η Επιτροπή αιτήσει του Πρωτοδικείου, προκύπτει ότι η ίδια είχε ανακοινώσει στο FRÖ ότι αυτό θα ελάμβανε ταχέως τις αιτιάσεις, αναφέροντας μάλιστα, στο έγγραφο της 5ης Οκτωβρίου 1999, ότι «[θα κατέβαλλε κάθε προσπάθεια] ώστε να [του] αποστείλει το εν λόγω μη εμπιστευτικό κείμενο το δεύτερο δεκαπενθήμερο του τρέχοντος μήνα» και, στο έγγραφο της 16ης Μαρτίου 2000, ότι «δεν [μπόρεσε] ακόμη να του διαβιβάσει [...] το μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων όπως είχε προβλέψει η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού [...] διότι υφίστα[ντο] ακόμα ζητήματα σχετικά με το απόρρητο των επιχειρηματικών στοιχείων, που δεν [είχαν] ακόμη επιλυθεί οριστικά». Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο εν λόγω κόμμα ότι δεν προέβη σε καμία ενέργεια προηγουμένως για να λάβει τις αιτιάσεις, διότι, λαμβάνοντας υπόψη τις ανακοινώσεις αυτές, το FRÖ μπορούσε βασίμως να αναμένει την εν λόγω διαβίβαση προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμά του να εκφράσει την άποψή του και να μετάσχει στη διαδικασία.
- 146 Κατά συνέπεια, η άποψη των προσφευγουσών κατά την οποία το FRÖ παραιτήθηκε από το δικαίωμα να ζητήσει να του διαβιβάσουν οι αιτιάσεις δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 147 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, εν πάση περιπτώσει, στο εν λόγω στάδιο της διαδικασίας το δικαίωμα του FRÖ είχε παραγραφεί και, επομένως, η Επιτροπή δεν edικαιούτο πλέον να του διαβιβάσει τις ανακοινώσεις αιτιάσεων.

- 148 Πρέπει να σημειωθεί ότι οι κανονισμοί 17 και 2842/98 δεν προβλέπουν ειδική προθεσμία εντός της οποίας ένα τρίτος αιτών ή καταγγέλλον που έχει έννομο συμφέρον να πρέπει να ασκήσει το δικαίωμά του να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να εκφράσει την άποψή του στο πλαίσιο μιας διαδικασίας παραβάσεως. Έτσι, τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 2842/98 απλώς ορίζουν ότι η Επιτροπή διαβιβάζει τις αιτιάσεις στον ως άνω αιτούντα ή καταγγέλλοντα και τάσσει προθεσμία εντός της οποίας αυτός μπορεί να γνωρίσει την άποψή του εγγράφως, ενώ ο τρίτος αυτός μπορεί επίσης να αναπτύξει προφορικά τη θέση του αν το ζητήσει. Επιπλέον, η απόφαση 2001/462 παρέχει τη δυνατότητα να αναπτύξει ο αιτών ή ο καταγγέλλον την άποψή του σε οποιαδήποτε στιγμή της διαδικασίας, προβλέποντας ρητά, στο άρθρο 12, παράγραφος 4, ότι, λαμβανομένης υπόψη της ανάγκης προστασίας του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να εκφράζουν την άποψή τους, ο σύμβουλος ακρόασεων μπορεί «να παράσχει σε πρόσωπα, επιχειρήσεις ή ενώσεις προσώπων ή επιχειρήσεων τη δυνατότητα να υποβάλουν γραπτώς περαιτέρω παρατηρήσεις μετά την περάτωση της προφορικής ακρόασης», τάσσοντας προθεσμία για την υποβολή τους. Επομένως, το δικαίωμα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να εκφράσει την άποψή του κατά τη διοικητική διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ μπορεί να ασκείται εφόσον διαρκεί ακόμη η διαδικασία.
- 149 Επιπλέον, το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 προβλέπει ότι πραγματοποιείται διαβούλευση με τη συμβουλευτική επιτροπή επί συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων πριν από κάθε απόφαση λαμβανόμενη κατόπιν διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Όμως, κατά τη νομολογία, η διαβούλευση αυτή αποτελεί το τελευταίο στάδιο της διαδικασίας πριν από την έκδοση της αποφάσεως της Επιτροπής (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 35). Επομένως, εφόσον η συμβουλευτική επιτροπή επί συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων δεν έχει εκφέρει τη γνώμη που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 επί του προσχεδίου αποφάσεως που της διαβίβασε η Επιτροπή, το δικαίωμα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να εκφράσει την άποψή του δεν μπορεί να θεωρείται ότι έχει παραγραφεί. Πράγματι, εφόσον η συμβουλευτική επιτροπή δεν έχει εκφέρει γνώμη, τίποτα δεν εμποδίζει την Επιτροπή να εξετάσει τις παρατηρήσεις τρίτων αλλά και να μεταβάλει τη θέση της λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις αυτές.
- 150 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή, όταν εξέδωσε την επίδικη απόφαση, δεν είχε ακόμη αποστείλει προσχέδιο αποφάσεως στην ως άνω επιτροπή. Εξ αυτού προκύπτει ότι, κατά τον χρόνο της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, το δικαίωμα του ΡΡΟ να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να μετάσχει στη διαδικασία δεν είχε παραγραφεί.

- 151 Όσον αφορά, τέλος, το επιχείρημα των προσφευγουσών κατά το οποίο η Επιτροπή δεν εδικαιούτο να διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιάσεων, επειδή δεν εξέδωσε απόφαση εντός ευλόγου χρόνου, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι, εν προκειμένω, η διαρκής εναντίωση των προσφευγουσών στη διαβίβαση των αιτιάσεων στο FPO ήταν σε μεγάλο βαθμό η αιτία της επιμηκύνσεως της διαδικασίας διαβιβάσεως των αιτιάσεων. Όμως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλούνται μια κατάσταση στη δημιουργία της οποίας συνέβαλαν και οι ίδιες. Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η διαδικασία διαβιβάσεως των αιτιάσεων στο FPO προκάλεσε κάποια καθυστέρηση στην έκδοση της αποφάσεως περί διαπιστώσεως της παραβάσεως που να μπορεί να θίξει τα δικαιώματα άμυνάς τους. Πράγματι, οι προσφεύγουσες περιορίζονται στην επίκληση μελλοντικών και υποθετικών καταστάσεων, που δεν μπορούν να θεμελιώσουν μια τέτοια προσβολή.
- 152 Επομένως, ούτε η αιτίαση που στηρίζεται σε υπέρβαση της προθεσμίας ευλόγου χρόνου μπορεί να γίνει δεκτή.
- 153 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που στηρίζονται σε παραγραφή του δικαιώματος του FPO να παρέμβει στη διαδικασία πρέπει να απορριφθούν.

Επί του δευτέρου σκέλους, που στηρίζεται σε προσβολή της αρχής της οικονομίας της διαδικασίας και των δικαιωμάτων άμυνας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 154 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η διαβίβαση των αιτιάσεων στο στάδιο αυτό της διαδικασίας προσβάλλει την αρχή της οικονομίας διαδικασίας και τα δικαιώματα άμυνάς τους.

- 155 Κατά τις προσφεύγουσες, η δυνατότητα διαβίβασης των αιτιάσεων σε κάθε αιτούντα μέχρι τον χρόνο της συντάξεως του προσχεδίου απόφασεως που περατώνει τη διαδικασία εμποδίζει την Επιτροπή να ολοκληρώσει επιμελώς τη διαδικασία. Αν ο τρίτος παρέχει περαιτέρω πληροφορίες, τότε θα πρέπει να δίδεται εκ νέου δικαίωμα ακροάσεως στις επιχειρήσεις και η διαδικασία θα καθυστερεί, κατά παράβαση της αρχής της οικονομίας της διαδικασίας.
- 156 Επιπλέον, η καθυστερημένη διαβίβαση συνεπάγεται επίσης προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγουσών. Αν η διαβίβαση των αιτιάσεων δεν παρέσχε στο FRÖ τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή του, δεν θα ήταν αναγκαίο να του διαβιβασθούν οι αιτιάσεις αυτές, καθόσον θα αρκούσε μια απλή ανεπίσημη ανακοίνωση περί της εξέλιξης της διαδικασίας. Αν αντιθέτως το FRÖ εξέφραζε την άποψή του και η Επιτροπή παρείχε εκ νέου στους αποδέκτες των αιτιάσεων την ευκαιρία να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, η διαδικασία θα παρατεινόταν άνευ λόγου σε βάρος των συμφερόντων των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, εμποδίζοντάς τις να οργανώσουν την υπεράσπισή τους. Αν τέλος η Επιτροπή δεν παρείχε στις επιχειρήσεις μια νέα ευκαιρία να εκφράσουν την άποψή τους κατόπιν της παρεμβάσεως του FRÖ, τα δικαιώματα άμυνας τους θα θίγονταν επίσης, διότι οι επιχειρήσεις θα μπορούσαν να λάβουν γνώση της παρεμβάσεως αυτής μόλις στο πλαίσιο της δικαστικής προσφυγής κατά της μεταγενέστερης αποφάσεως. Επομένως, το να δοθεί στους τρίτους το δικαίωμα να επηρεάζουν τις διαδικασίες, επιλέγοντας τον χρόνο της παρεμβάσεώς τους, θα έθιγε χωρίς εύλογη αιτία τα δικαιώματα άμυνας τους.
- 157 Τέλος, κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή ούτε καν εξήγησε γιατί ανέμενε από τη διαβίβαση των αιτιάσεων στο FRÖ συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία για τη σχετική έρευνα, καθόσον, ως τότε, η συμβολή του FRÖ στη διαφώτισή της επί των πραγματικών περιστατικών ήταν μηδενική.
- 158 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι βάσιμα. Η διαβίβαση των αιτιάσεων δεν εμποδίζει την κανονική εξέλιξη της διαδικασίας εφόσον η Επιτροπή δεν έχει αποστείλει προσχέδιο απόφασεως στα μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής, όπως συνέβη εν προκειμένω. Επιπλέον, το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98 προστατεύει τους τρίτους που υπέβαλαν αίτηση δυνάμει του άρθρου 3,

παράγραφος 2, του κανονισμού 17, ενώ η εν λόγω διαδικαστική θέση είναι σαφώς καλύτερη από εκείνη των λοιπών τρίτων μετεχόντων στη διαδικασία. Επομένως, η Επιτροπή δεν δικαιούται να περιορίζει το δικαίωμα των τρίτων αυτών να εκφράζουν την άποψή τους.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

159 Τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

160 Όσον αφορά, καταρχάς, την αιτίαση που στηρίζεται στις επιταγές της οικονομίας της διαδικασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι το δικαίωμα του FRÖ να λάβει γνώση της ανακοινώσεως αιτιάσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παρεγράφη εφόσον διαρκούσε ακόμη η διοικητική διαδικασία και η συμβουλευτική επιτροπή δεν είχε ακόμη λάβει προσχέδιο αποφάσεως επί της ουσίας. Επομένως, δεν είναι βασίμως δυνατή η επίκληση της οικονομίας της διαδικασίας προς περιορισμό του δικαιώματος του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος να λάβει γνώση της ανακοινώσεως αιτιάσεων.

161 Στη συνέχεια, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών που στηρίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας τους λόγω της καθυστερημένης διαβιβάσεως των αιτιάσεων στο FRÖ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι εν προκειμένω οι προσφεύγουσες επικαλούνται μόνον μελλοντικές και υποθετικές καταστάσεις στο πλαίσιο των οποίων τα δικαιώματα άμυνας τους προβάλλεται ότι θα μπορούσαν να θιγούν λόγω της καθυστερημένης διαβιβάσεως των αιτιάσεων στο FRÖ. Όμως, η προστασία των δικαιωμάτων άμυνας πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την πραγματική και νομική κατάσταση που υφίσταται κατά τον χρόνο της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως (βλ. επ' αυτού τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 15/76 και 16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 141, σκέψη 7, και της 17ης Μαΐου 2001, C-449/98 P, IECC κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-3875, σκέψη 87). Επομένως, δεν μπορεί να εκτιμάται σε συνάρτηση με μελλοντικά και υποθετικά γεγονότα.

162 Επομένως η αιτίαση που στηρίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας δεν είναι βάσιμη.

- 163 Τέλος, το επιχείρημα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε γιατί ανέμενε από τη διαβίβαση των αιτιάσεων στο FRÖ συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία στη διαδικασία είναι άνευ σημασίας. Τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 2842/98 δεν εξαρτούν τη διαβίβαση των αιτιάσεων στους αιτούντες ή τους καταγγέλλοντες οι οποίοι ικανοποιούν τα κριτήρια που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 από το αν οι εν λόγω τρίτοι θα προσκομίσουν στη συνέχεια στην Επιτροπή στοιχεία που θα τη διαφωτίσουν σχετικά με τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά της εκκρεμούς διαδικασίας.
- 164 Εξ αυτού προκύπτει ότι τα επιχειρήματα που στηρίζονται σε προσβολή της αρχής της οικονομίας της διαδικασίας και των δικαιωμάτων άμυνας δεν είναι βάσιμα.
- 165 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους ο τρίτος, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος που προβάλλουν οι προσφεύγουσες.

Επί του έκτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 σε συνδυασμό με το άρθρο 287 ΕΚ, καθόσον η διαβίβαση των αιτιάσεων στο FRÖ προσβάλλει το απόρρητο των επιχειρηματικών στοιχείων

- 166 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι επίμαχες αποφάσεις είναι παράνομες, διότι οι ανακοινώσεις των αιτιάσεων που επρόκειτο να διαβιβαστούν στο FRÖ περιλαμβάνουν απόρρητα έναντι του εν λόγω τρίτου επιχειρηματικά στοιχεία και άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες, κατά παράβαση των δικαιωμάτων τους σχετικά με το επιχειρηματικό απόρρητο που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 σε συνδυασμό με το άρθρο 287 ΕΚ.

Επί του παραδεκτού

— Επί της τηρήσεως των προϋποθέσεων του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας

- 167 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό του λόγου αυτού, ισχυριζόμενη ότι τα δικόγραφα των προσφυγών στις υπό κρίση υποθέσεις δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Έτσι, στην υπόθεση T-213/01, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να απαριθμήσει αρχές του δικαίου χωρίς να εκθέσει τα σχετικά πραγματικά περιστατικά και να τα συνδέσει με κάποιο συγκεκριμένο κανόνα και χωρίς να παραθέσει στοιχεία δικαιολογούντα τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εριζόμενων ενδείξεων. Ομοίως, στην υπόθεση T-214/01, στο δικόγραφο της ανταπάντησής της η προσφεύγουσα περιορίστηκε σε απλή μνεία σε «μεγάλο αριθμό πληροφοριών» που καλύπτονταν από το απόρρητο (σημείο 44) και σε «σημαντικές αποδείξεις» που τέθηκαν στη διάθεση της Επιτροπής (σημείο 49), χωρίς να παραθέτει έστω και ένα χωρίο των ανακοινώσεων αιτιάσεων για το οποίο θα μπορούσε να ζητήσει εμπιστευτική μεταχείριση.
- 168 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι κάθε δικόγραφο προσφυγής πρέπει να είναι αρκούντως σαφές και ακριβές, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο. Για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή σε σχέση με το εν λόγω άρθρο είναι αναγκαίο τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά με λογική συνοχή και με κατανοητό τρόπο, από το ίδιο το δικόγραφο (διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993, T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψη 20).
- 169 Όσον αφορά την υπόθεση T-213/01, από το κείμενο των σημείων 18 και 29 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί την άρνηση της Επιτροπής να θεωρήσει ότι έπρεπε να τύχουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως οι ενδείξεις σχετικά με την ταυτότητα και την έκταση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη, καθώς και οι πληροφορίες που παρατίθενται κατά

λέξη στις ανακοινώσεις αιτιάσεων, οι οποίες προέρχονται από τα συναπτόμενα σ' αυτές έγγραφα και για τις οποίες είχε ζητηθεί να τηρηθεί το απόρρητο (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω). Επιπλέον, οι λόγοι για τους οποίους η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι εν λόγω πληροφορίες έπρεπε να έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα συνάγονται με επαρκή σαφήνεια από τα υπομνήματά της.

170 Όσον αφορά την υπόθεση T-214/01, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα υποστήριξε με το δικόγραφο της προσφυγής ότι η Επιτροπή υποχρεούται να μην δημοσιοποιεί τις πληροφορίες που συλλέγει και οι οποίες καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, διευκρινίζοντας ότι οι ανακοινώσεις αιτιάσεων περιλαμβάνουν απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία και ισχυριζόμενη ότι, εν προκειμένω, το δικαίωμά της να ζητήσει τη μη δημοσιοποίηση των πληροφοριών που περιλαμβάνονται στις ανακοινώσεις αιτιάσεων θα παραβιαζόταν ανεπανόρθωτα σε περίπτωση διαβιβάσεώς τους στο FRÖ (βλ. το δικόγραφο της προσφυγής, σημεία 44 έως 46). Η προσφεύγουσα παρατηρεί ιδίως ότι το «μη εμπιστευτικό» κείμενο των αιτιάσεων που συνέταξε ο σύμβουλος ακροάσεων ήταν ανεπαρκώς ανώνυμο (βλ. το δικόγραφο της προσφυγής, σημείο 17). Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα διευκρίνισε και ανέπτυξε την αιτίαση αυτή με το υπόμνημα απαντήσεως, υπενθυμίζοντας ιδιαίτερα ότι η Επιτροπή όφειλε να απαλείψει από τις αιτιάσεις όλα τα ονόματα των ατόμων και των τραπεζών (βλ. σημεία 44 έως 49).

171 Εξ αυτών προκύπτει ότι τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

172 Επομένως, ο ως άνω λόγος απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της τηρήσεως των προϋποθέσεων του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας

173 Στην υπόθεση T-213/01, η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας σχετικά με το απόρρητο του συνόλου των αιτιάσεων έναντι του FRÖ και την επίκληση των άρθρων 8 και 48 του Χάρτη, λόγω της εκπρόθεσμης

υποβολής τους, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Στην υπόθεση T-214/01, υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως σχετικά με το ότι τα ως άνω κείμενα περιέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες αποτελεί νέο ισχυρισμό, ο οποίος, επομένως, είναι εκπρόθεσμος.

- 174 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας απαγορεύει στους διαδίκους την προβολή νέων λόγων διαρκούσης της δίκης, εκτός αν οι λόγοι αυτοί στηρίζονται σε πραγματικά ή νομικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.
- 175 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01 υποστήριξε με το υπόμνημα απαντήσεως ότι όλες οι αιτιάσεις είναι εμπιστευτικές έναντι του FRÖ, καθόσον το εν λόγω πολιτικό κόμμα δεν έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και, επομένως, στερείται εννόμου ερείσματος προκειμένου να έχει πρόσβαση στις ανακοινώσεις αιτιάσεων. Ομοίως, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε τις αρχές περί των οποίων γίνεται λόγος στα άρθρα 8 και 48 του Χάρτη προς στήριξη της απόψεώς της, που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της προσφυγής, κατά την οποία, δεδομένου ότι το FRÖ δεν είχε έννομο συμφέρον υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου 3 του κανονισμού 17 και, επομένως, δεν είχε την ιδιότητα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος, δυνάμει των αρχών αυτών το σύνολο των αιτιάσεων έπρεπε τύχει εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι του FRÖ. Το Πρωτοδικείο κρίνει όμως ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας συνδέονται ορθά με τα νομικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.
- 176 Όσον αφορά την υπόθεση T-214/01, αρκεί να σημειωθεί ότι, όπως προαναφέρθηκε (βλ. σκέψη 170 ανωτέρω), τα προαναφερόμενα επιχειρήματα που περιλαμβάνονται στο υπόμνημα απαντήσεως απλώς διευκρινίζουν και αναπτύσσουν την αιτίαση που διατυπώνει η προσφεύγουσα με το δικόγραφο της προσφυγής.
- 177 Επομένως, ο λόγος απαραδέκτου που στηρίζεται στο άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 178 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η διαβίβαση των αιτιάσεων στο FRÖ παραβιάζει το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, σε συνδυασμό με το άρθρο 287 ΕΚ, διότι οι ανακοινώσεις αιτιάσεων που επρόκειτο να διαβιβαστούν στο εν λόγω πολιτικό κόμμα περιλαμβάνουν απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία και άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες.
- 179 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, κυρίως, ότι όλες οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στις αιτιάσεις είναι εμπιστευτικές έναντι του FRÖ. Κατά τα άρθρα 8 και 48 του Χάρτη, όλες οι αιτιάσεις πρέπει να θεωρούνται εμπιστευτικές έναντι τρίτων οι οποίοι δεν έχουν βάσιμο λόγο προβλεπόμενο από τη νομοθεσία, προκειμένου να μη θίγεται το τεκμήριο αθωότητας. Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το FRÖ είχε έννομο συμφέρον και, επομένως, το σύνολο των αιτιάσεων είναι εμπιστευτικό. Επιπλέον, οι αιτιάσεις δεν διατυπώθηκαν κατόπιν μιας διαδικασίας με δυνατότητα εκατέρωθεν προβολής απόψεων, οπότε, αν το FRÖ είχε πρόσβαση σ' αυτές, θα μπορούσε να συναγάγει αδικαιολόγητα συμπεράσματα και ενεργήσει ώστε οι προσφεύγουσες να καταδικαστούν εκ των προτέρων.
- 180 Ακόμη, κατά τις προσφεύγουσες, η ζητούμενη εμπιστευτικότητα ήταν ιδιαίτερα αναγκαία έναντι του FRÖ, διότι αντικείμενο της δραστηριότητάς του δεν είναι η προστασία των δικών του συμφερόντων ως πελάτη, αλλά αποκλειστικά η υπεράσπιση πολιτικών συμφερόντων. Η Επιτροπή δεν έχει νομικά μέσα προκειμένου να αποφεύγει το ενδεχόμενο να αποτελούν οι διαβιβαζόμενες αιτιάσεις το αντικείμενο καταχρήσεως, ενώ η άσκηση αγωγής αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής δεν θα παρείχε τη δυνατότητα αποκαταστάσεως της προσβολής της φήμης των προσφευγουσών. Κατά συνέπεια, το έννομο συμφέρον τους να ζητήσουν να τηρηθούν μυστικές οι αιτιάσεις πρέπει να θεωρηθεί ως υπερέχον έναντι του προβαλλόμενου συμφέροντος του FRÖ. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες επιβεβαιώνουν ότι, μετά τη διαβίβαση των αιτιάσεων, το FRÖ πράγματι εκμεταλλεύτηκε τις αιτιάσεις για πολιτικούς σκοπούς, γνωστοποιώντας τις στον Τύπο και δίδοντας μια αλλοιωμένη εικόνα του περιεχομένου τους και της σημασίας τους. Έτσι, στις 27 Ιανουαρίου 2002, ο Jörg Haider, πρωθυπουργός του ομοσπόνδου κράτους της

Καρινθίας, μέλος και πρώην πρόεδρος του FPÖ, εξέθεσε σε τηλεοπτική συνέντευξη το περιεχόμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων που είχε διαβιβάσει η Επιτροπή και διατύπωσε κατηγορίες κατά των εμπλεκόμενων τραπεζών. Στη συνέχεια, οι κατηγορίες αυτές δημοσιεύθηκαν σε διάφορους δικτυακούς τόπους, μεταξύ των οποίων και στην ιστοσελίδα του FPÖ. Την 1η Φεβρουαρίου 2002 ο J. Haider επανέλαβε τις κατηγορίες του κατά τη διάρκεια συνεντευξέως τύπου. Οι δηλώσεις αυτές έλαβαν δημοσιότητα στα αυστριακά μέσα μαζικής ενημερώσεως (ΜΜΕ) τα οποία δημοσίευσαν διάφορα άρθρα παραθέτοντα κατά λέξη αποσπάσματα της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999. Τα ονόματα των προσφευγουσών αναφέρθηκαν επανειλημμένα. Επομένως, λόγω της καταδίκης τους εκ μέρους των ΜΜΕ, οι προσφεύγουσες ήταν αδύναμες να αντιδράσουν έναντι της απώλειας της εμπιστοσύνης των πελατών τους.

- 181 Τέλος, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, επειδή εν προκειμένω η διαβίβαση των αιτιάσεων δεν μπορούσε πλέον να εκπληρώσει την ουσιώδη λειτουργία της, που συνίσταται στην παροχή της δυνατότητας στον καταγγέλλοντα να προετοιμαστεί για την ακρόαση (βλ. επ' αυτού την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-353/94, Postbank κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-921, σκέψη 10), διότι η ακρόαση αυτή είχε ήδη πραγματοποιηθεί, η Επιτροπή στάθμισε εσφαλμένα τα εμπλεκόμενα συμφέροντα, εξαρτώντας το έννομο συμφέρον των προσφευγουσών να ζητήσουν να τηρηθούν απολύτως μυστικές οι αιτιάσεις από την τυπική τήρηση του δικαιώματος προσβάσεως στον φάκελο, το οποίο προέβαλλε ότι είχε το FPÖ.
- 182 Επικουρικώς, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι τα φερόμενα ως μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων που επρόκειτο να διαβιβαστούν στο FPÖ περιλαμβάνουν αρκετές πληροφορίες για τις οποίες οι ίδιες είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν εμπιστευτική μεταχείριση.
- 183 Έτσι, αφενός, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01 υποστηρίζει ότι οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στα σημεία 216, 218 και 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, σχετικά με τον τρόπο και την έκταση της συμμετοχής της στη σύμπραξη, έπρεπε να θεωρηθούν εμπιστευτικές έναντι του FPÖ. Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι οι πληροφορίες αυτές δεν αποτελούν απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία, διότι το FPÖ εγνώριζε ήδη την ταυτότητα της προσφεύγουσας, είναι ανακριβής, διότι το FPÖ δεν την είχε αναφέρει ονομαστικά στην αίτησή τους. Αφετέρου, οι πληροφορίες που προκύπτουν από τα έγγραφα που

παρέσχε εκουσίως η προσφεύγουσα και που παρατίθενται στην ανακοίνωση αιτιάσεων είναι επίσης εμπιστευτικές, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2842/98 και την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τους κανόνες των εσωτερικών διαδικασιών περί της μεταχείρισεως των αιτήσεων προσβάσεως σε φάκελο στις περιπτώσεις εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] ΕΚ, των άρθρων 65 και 66 της Συνθήκης ΕΚΑΕ και του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου (ΕΕ L 23, της 23ης Ιανουαρίου 1997, σ. 3). Όμως, η απόφαση του συμβούλου ακροάσεων να μη διαβιβάσει τα εν λόγω έγγραφα δεν αρκούσε προς εξασφάλιση του απορρήτου, διότι τα κείμενα των εγγράφων αυτών επαναλαμβάνονται κατά λέξη στην ανακοίνωση αιτιάσεων.

184 Στην υπόθεση T-214/01, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο σύμβουλος ακροάσεων εσφαλμένα απέρριψε το από 18 Νοεμβρίου 1999 αίτημά της να απαλειφθούν τα ονόματα των εμπλεκομένων ατόμων και τραπεζών, θεωρώντας ότι μόνον τα απόρρητα επιχειρηματικά στοιχεία μπορούν να έχουν εμπιστευτική μεταχείριση. Προσθέτει ότι οι ανακοινώσεις αιτιάσεων περιλαμβάνουν πολλές άλλες πληροφορίες καλυπτόμενες από την εγγύηση του απορρήτου.

185 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα ως άνω επιχειρήματα είναι παντελώς αβάσιμα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

186 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, κυρίως, ότι όλες οι πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στις ανακοινώσεις αιτιάσεων είναι εμπιστευτικές έναντι του ΕΡΩ, διότι το κόμμα αυτό δεν έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

187 Η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, έγινε δεκτό ότι το ΕΡΩ είχε εν προκειμένω έννομο συμφέρον να ζητήσει τη διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 17 (βλ. σκέψεις 110 έως 118

ανωτέρω). Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98, το FPÖ, υπό την ιδιότητα του αιτούντος, είχε το δικαίωμα να λάβει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων.

- 188 Την ως άνω εκτίμηση δεν κλονίζουν ούτε τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες όσον αφορά την ενδεχόμενη καταχρηστική εκμετάλλευση των αιτιάσεων από το FPÖ ούτε τα πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα μετά τη διαβίβαση των αιτιάσεων στο FPÖ.
- 189 Πρώτον, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να περιορίσει με βάση απλές υποψίες σχετικά με μια ενδεχόμενη καταχρηστική χρησιμοποίηση των αιτιάσεων το δικαίωμα γνώσεως των ανακοινώσεων αιτιάσεων που προβλέπει το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98 υπέρ τρίτου αιτούντος ο οποίος δικαιολογεί βασίμως έννομο συμφέρον. Επιπλέον, έχει σημασία να σημειωθεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή του FPÖ επί του γεγονότος ότι η διαβίβαση των αιτιάσεων πραγματοποιούνταν μόνο στο πλαίσιο και για τους σκοπούς της διαδικασίας παραβάσεως. Έτσι, από το έγγραφο του συμβούλου ακροάσεων της 30ής Ιανουαρίου 2002 προκύπτει ότι η Επιτροπή πληροφόρησε το FPÖ ότι η ως άνω διαβίβαση είχε ως μόνο σκοπό να διευκολύνει την άσκηση των δικαιωμάτων που αυτό έχει λόγω της ιδιότητας του αιτούντος, ότι οι αιτιάσεις εκθέτουν την προσωρινή άποψη της Επιτροπής, ότι απαγορευόταν κάθε χρησιμοποίηση των εγγράφων ή του περιεχομένου τους για σκοπούς ξένους προς τη διαδικασία και ότι οι εμπλεκόμενες στη διαδικασία τράπεζες —οι οποίες είχαν αμφισβητήσει τις αιτιάσεις— έπρεπε να θεωρούνται αθώες εφόσον η Επιτροπή δεν έχει λάβει απόφαση στη διαδικασία επί της ουσίας.
- 190 Δεύτερον, όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που συνέβησαν μετά τη διαβίβαση των αιτιάσεων στο FPÖ, πρέπει να υπομνησθεί ότι το κύρος μιας πράξεως πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με τις νομικές και πραγματικές περιστάσεις όπως αυτές έχουν κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως αυτής, οπότε πράξεις μεταγενέστερες της αποφάσεως δεν μπορούν να επηρεάζουν το κύρος της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψη 16, και της 17ης Οκτωβρίου 1989, 85/87, Dow Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3137, σκέψη 49). Επομένως, δεν είναι δυνατή η επίκληση των συμβάντων αυτών προς αμφισβήτηση του βασίμου της επίδικης αποφάσεως.

- 191 Τέλος, πρέπει να απορριφθεί επίσης το επιχείρημα των προσφευγουσών κατά το οποίο, εν προκειμένω, η διαβίβαση των αιτιάσεων δεν μπορούσε πλέον να εκπληρώσει την ουσιώδη λειτουργία της, που συνίσταται στην παροχή της δυνατότητας στον καταγγέλλοντα να προετοιμαστεί για την ακρόαση, για τους λόγους οι οποίοι εκτίθενται στη σκέψη 148 ανωτέρω.
- 192 Επομένως, τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που στηρίζονται στο απόρρητο όλων των αιτιάσεων έναντι του FPO δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.
- 193 Επικουρικώς, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ορισμένες πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στις ανακοινώσεις αιτιάσεων ήταν εμπιστευτικές έναντι του FPO.
- 194 Έτσι, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-213/01 διατείνεται ότι οι πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στα σημεία 216, 218 και 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 όσον αφορά την ταυτότητά της και τον τρόπο και την έκταση της συμμετοχής της στη σύμπραξη έπρεπε να θεωρηθούν εμπιστευτικές και, επομένως, να απαλειφθούν από τα κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων που επρόκειτο να διαβιβαστούν στο FPO.
- 195 Όσον αφορά την ταυτότητα της προσφεύγουσας, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα δεν εκθέτει πώς το όνομά της μπορεί να έχει εμπιστευτικό χαρακτήρα. Έτσι, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί, ως αστήρικτη. Κατά τα λοιπά, πρέπει να σημειωθεί ότι, πριν από τη διαβίβαση της ανακοινώσεως αιτιάσεων στο FPO, η προσφεύγουσα είχε ήδη αναφερθεί ως μία από τις εναγόμενες στη συλλογική αγωγή που είχε ασκηθεί σχετικά με τις ίδιες πρακτικές ενώπιον των δικαστηρίων των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Ομοίως, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ότι ο Τύπος είχε ήδη αναφέρει το όνομά της σε σχέση με την ως άνω υπόθεση. Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η προβαλλόμενη συμμετοχή της στις εν λόγω έρευνες ήταν ήδη γνωστή στο κοινό. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων πρέπει να συναχθεί ότι απλώς και μόνον το γεγονός ότι το όνομα της προσφεύγουσας δεν περιλαμβανόταν στη αίτηση που υπέβαλε το FPO στην Επιτροπή στις 24 Ιουνίου

1997 δεν αρκεί για να προσδώσει στο όνομα αυτό τον χαρακτήρα εμπιστευτικής πληροφορίας έναντι των τρίτων αιτούντων.

196 Επομένως, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει η αιτίαση που στηρίζεται στον εμπιστευτικό χαρακτήρα του ονόματος της προσφεύγουσας.

197 Όσον αφορά τις πληροφορίες σχετικά με την έκταση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-213/01 στις καταγγελλόμενες πρακτικές, τα προαναφερθέντα σημεία της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 περιλαμβάνουν μνεία των θέσεων ατόμων εργαζομένων στις υπηρεσίες της προσφεύγουσας τα οποία μετείχαν σε επιζήμιες για τον ανταγωνισμό συσκέψεις. Όμως, η προσφεύγουσα δεν εκθέτει πώς η μνεία αυτή συνιστά προσβολή των συμφερόντων της ούτε τους λόγους για τους οποίους η ως άνω μνεία έπρεπε να καλύπτεται από το απόρρητο έναντι των τρίτων αιτούντων.

198 Τέλος, όσον αφορά τους τραπεζικούς όρους που περιλαμβάνονται στο σημείο 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, οι οποίοι φέρεται ότι αποτέλεσαν το αντικείμενο συζητήσεων σε σύσκεψη μεταξύ των εμπλεκόμενων τραπεζών, πρέπει να σημειωθεί ότι οι εμπορικού χαρακτήρα ευαίσθητες πληροφορίες των επιχειρήσεων που εμπλέκονται σε διαδικασία παραβάσεως είναι εμπιστευτικές πληροφορίες που μπορούν να καλύπτονται από την εγγύηση τηρήσεως του απορρήτου. Πράγματι, το άρθρο 287 ΕΚ αναφέρει ρητά τις «πληροφορίες σχετικ[ά] με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις και τα κοστολογικά τους στοιχεία» ως πληροφορίες καλυπτόμενες από το επαγγελματικό απόρρητο.

199 Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των στοιχείων αυτών μπορεί ευλόγως να αποκλειστεί διότι οι επίμαχες πληροφορίες είναι παλαιές (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 1990, T-1/89 έως T-4/89 και T-6/89 έως T-15/89, Rhône-Poulenc κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-637, σκέψη 23, και της 19ης Ιουνίου 1996, T-134/94, T-136/94 έως T-138/94, T-141/94,

T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 και T-157/94, NMH Stahlwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-537, σκέψη 24). Εν προκειμένω, από τα σημεία 216, 218 και 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων προκύπτει ότι οι εριζόμενες πληροφορίες αφορούν, κατ' ουσίαν, τα ελάχιστα επιτόκια δανείων για τα διάφορα τραπεζικά προϊόντα που φέρεται ότι χορήγησε η προσφεύγουσα και οι λοιπές εμπλεκόμενες τράπεζες τον Απρίλιο 1996. Επομένως, δεδομένου ότι οι εν λόγω πληροφορίες ανατρέχουν σε διάστημα άνω των πέντε ετών πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, ο σύμβουλος ακροάσεων βασίμως συνήγαγε με αυτήν ότι οι ως άνω πληροφορίες ήταν πλέον παρωχημένες και ότι, επομένως, θα γνωστοποιούνταν στο ΓΡΟ.

- 200 Επομένως, τα επιχειρήματα που αντλεί η προσφεύγουσα από την υπόθεση T-213/01 σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των πληροφοριών που περιλαμβάνονται στα σημεία 216, 218 και 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 πρέπει να απορριφθούν.
- 201 Επιπλέον, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-213/01 υποστηρίζει ότι οι πληροφορίες που παρατίθενται κατά λέξη στις ανακοινώσεις αιτιάσεων οι οποίες προέρχονται από έγγραφα συναπτόμενα σ' αυτές και για τις οποίες δόθηκε εγγύηση εμπιστευτικής μεταχειρίσεως θα έπρεπε επίσης να θεωρηθούν ως εμπιστευτικές.
- 202 Πρέπει ωστόσο να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα περιορίζεται στην επίκληση του ως άνω ισχυρισμού χωρίς να προσδιορίζει τις σχετικές πληροφορίες, τα σημεία των ανακοινώσεων αιτιάσεων στα οποία βρίσκονται αυτές και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους οι ως άνω πληροφορίες μπορούν να καλύπτονται από την εγγύηση της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.
- 203 Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-213/01 όσον αφορά τον εμπιστευτικό χαρακτήρα ορισμένων πληροφοριών που περιλαμβάνονταν στις αιτιάσεις δεν είναι βάσιμα.

- 204 Με τη σειρά της, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-214/01 υποστηρίζει ότι ο σύμβουλος ακροάσεων όφειλε να απαλείψει τα ονόματα των εμπλεκόμενων ατόμων και τραπεζών. Όμως, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα μνημονεύεται ρητά στη αίτηση που είχε καταθέσει το FRÖ στην Επιτροπή στις 24 Ιουνίου 1997. Ομοίως, περιλαμβάνόταν επίσης μεταξύ των εναγομένων στη συλλογική αγωγή ενώπιον των δικαστηρίων των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Εξάλλου, όσον αφορά τα ονόματα των εμπλεκόμενων ατόμων, πρέπει να σημειωθεί ότι η ταυτότητά τους δεν περιλαμβάνόταν στα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων, τα οποία, όπως προαναφέρθηκε, ανέφεραν μόνο τις θέσεις που κατείχαν ή τα γενικά καθήκοντα που ασκούσαν τα ως άνω άτομα (βλ. σκέψη 197, ανωτέρω).
- 205 Τέλος, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-214/01 διατείνεται επίσης ότι οι ανακοινώσεις των αιτιάσεων περιλαμβάνουν πολλές άλλες πληροφορίες καλυπτόμενες από την εγγύηση τηρήσεως της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ουδόλως προσδιόρισε τις εν λόγω πληροφορίες αλλ' ούτε και αιτιολόγησε τον προβαλλόμενο εμπιστευτικό χαρακτήρα τους.
- 206 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να συναχθεί ότι οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-214/01 όσον αφορά τον εμπιστευτικό χαρακτήρα ορισμένων πληροφοριών που περιλαμβάνονται στις επίδικες ανακοινώσεις αιτιάσεων πρέπει επίσης να απορριφθούν.
- 207 Επομένως, ο έκτος λόγος που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 σε συνδυασμό με το άρθρο 287 ΕΚ πρέπει να απορριφθεί.

Επί του εβδομού λόγου, που στηρίζεται σε προσβολή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρήματα των διαδίκων

208 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FRÖ προσβάλλει επίσης την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Οι ίδιες είχαν συνεργαστεί με την Επιτροπή για τον από κοινού προσδιορισμό των πραγματικών περιστατικών, παρέχοντας μεγάλο αριθμό εγγράφων υπό την προϋπόθεση ότι οι σχετικές πληροφορίες δεν θα γνωστοποιούνταν σε τρίτους. Εντούτοις, η Επιτροπή παρέθεσε κατά λέξη στις αιτιάσεις χωρία από τα εν λόγω έγγραφα που είχαν υποβληθεί ως εμπιστευτικά. Παρέχοντας τη δυνατότητα στο FRÖ να λάβει γνώση των πληροφοριών αυτών, η Επιτροπή προσέβαλε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που η ίδια δημιούργησε στις τράπεζες όσον αφορά την τήρηση του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών αυτών (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Μαΐου 1978, 112/77, Törfel κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 325, σκέψη 9). Επιπλέον, η άποψη που προβάλλει η Επιτροπή αντιφάσκει προς την ανακοίνωσή της σχετικά με τους κανόνες των εσωτερικών διαδικασιών περί της μεταχείρισης των αιτήσεων προσβάσεως σε φάκελο, προαναφερθείσα, που αναφέρεται στην ανάγκη προστασίας των πληροφοριών για τις οποίες ζητείται εμπιστευτική μεταχείριση και που περιλαμβάνει «ορισμένα είδη πληροφοριών οι οποίες γνωστοποιούνται στην Επιτροπή, [...] ιδίως έγγραφα που συλλέγονται κατόπιν έρευνας τα οποία ανήκουν κατά κυριότητα σε μια επιχείρηση και τα οποία η οικεία επιχείρηση ζητεί να μην τύχουν δημοσιότητας» (σημείο I A 2, δεύτερο εδάφιο, της ανακοινώσεως).

209 Η Επιτροπή σημειώνει ότι το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98 αναγνωρίζει σε κάθε καταγγέλλοντα το δικαίωμα να λάβει γνώση ενός μη εμπιστευτικού κειμένου των αιτιάσεων. Καμία υπόσχεση περί προστασίας του απορρήτου σχετικά με πληροφορίες τις οποίες αυτοβούλως παρέσχαν οι εμπλεκόμενες τράπεζες δεν μπορούσε να αλλάξει κάτι σχετικά με το δικαίωμα αυτό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 210 Κατά πάγια νομολογία, έχει το δικαίωμα να αξιώσει την προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του οποιοσδήποτε ευρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση του δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1987, 265/85, Van den Bergh en Jurgens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1155, σκέψη 44, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, T-203/96, Embassy Limousines & Services κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4239, σκέψη 74). Εντούτοις, ουδείς μπορεί να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής αυτής αν η διοίκηση δεν του έχει δώσει συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Ιανουαρίου 1998, T-113/96, Dubois et Fils κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-125, σκέψη 68, και της 18ης Ιανουαρίου 2000, T-290/97, Mehibas Dordtselaan κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-15, σκέψη 59).
- 211 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, με ένα προεισαγωγικό σημείωμα που συναπτόταν στην κοινή έκθεση των πραγματικών περιστατικών η οποία υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 16 Δεκεμβρίου 1998, οι προσφεύγουσες και οι λοιπές εμπλεκόμενες στη διαδικασία τράπεζες ζήτησαν την εμπιστευτική μεταχείριση έναντι τρίτων της εν λόγω εκθέσεως. Ωστόσο, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε παράσχει στις προσφεύγουσες τη διαβεβαίωση ότι δεν θα γνωστοποιούσε τα στοιχεία που περιλαμβάνονταν στην έκθεση αυτή σε τρίτους αιτούντες. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν στοιχεία ή ενδείξεις που να αποδεικνύουν ότι υπήρχε συμφωνία εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά την απολύτως εμπιστευτική μεταχείριση των παραρτημάτων αυτών.
- 212 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί βασίμως να υποστηριχθεί ότι προσβλήθηκε η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 213 Η ως άνω εκτίμηση δεν κλονίζεται από το γεγονός ότι ο σύμβουλος ακροάσεων ρητά ανέφερε, στον κατάλογο 1, ότι τα έγγραφα που συνάπτονταν στην

ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 δεν επρόκειτο να διαβιβαστούν σε τρίτους αιτούντες. Το περιεχόμενο του καταλόγου αυτού δεν μπορεί να στηρίξει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των προσφευγουσών διότι, επιπλέον του γεγονότος ότι ο εν λόγω κατάλογος αναφέρεται αποκλειστικά στα συναπτόμενα σ' αυτόν έγγραφα αυτά καθαυτά, στη λεπτομερή απαρίθμηση, στον ως άνω κατάλογο 1, των συγκεκριμένων σημείων της ανακοινώσεως αιτιάσεων τα οποία θα γνωστοποιούνταν ουδέποτε περιελήφθη η απάλειψη ή η κάλυψη των χωρίων των παραρτημάτων αυτών που επαναλαμβάνονταν στην ανακοίνωση. Τέλος, πρέπει σημειωθεί ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η προαναφερθείσα ανακοίνωση της Επιτροπής περί της εμπιστευτικής μεταχείρισεως των αιτήσεων προσβάσεως στο φάκελο δεν θεμελιώνει ένα απόλυτο δικαίωμα εμπιστευτικής μεταχείρισεως των εγγράφων που ανήκουν κατά κυριότητα σε μια επιχείρηση και τα οποία η επιχείρηση αυτή ζητεί να μην δημοσιοποιηθούν.

- 214 Επομένως, ο έβδομος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 215 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 216 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εντούτοις, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.
- 217 Λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών τής υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως του γεγονότος ότι η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς τα αιτήματά της επί του παραδεκτού

των προσφυγών, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα που απορρέουν από τους λόγους σχετικά με το παραδεκτό, τα οποία το Πρωτοδικείο προσδιορίζει στο ένα τρίτο των εξόδων που αφορούν την κύρια διαδικασία. Οι προσφεύγουσες θα φέρουν τα δύο τρίτα των εξόδων που αφορούν την κύρια διαδικασία και το σύνολο των εξόδων που αφορούν τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει τις προσφυγές.**
- 2) **Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων που αφορούν την κύρια διαδικασία και το σύνολο των εξόδων που αφορούν τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων.**
- 3) **Η Επιτροπή φέρει το ένα τρίτο των δαπανών που αφορούν την κύρια διαδικασία.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουνίου 2006.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Η Πρόεδρος

P. Lindh